

[Landbrugsministeren]

Lovforslaget tilgodeser alle bedriftstyper, men er samtidig udtryk for en særlig prioritering til fordel for husdyrbrug med en væsentlig animalsk produktion. Disse bedrifter har en særlig samfundsøkonomisk betydning, ikke mindst beskæftigelsesmæssigt og med hensyn til valutaindtjeningen. Der er lagt afgørende vægt på, at de animalske producenter får mulighed for at tilpasse deres bedrifter til de miljømæssige krav om harmoni mellem besætning og jordtilliggende. Jeg finder det meget vigtigt, at der her bliver mulighed for etablering af rationelle produktionsenheder, uden at disse på grund af et for lille areal kommer til at udgøre en miljømæssig belastning i lokalområdet. Det skal overvejes, eventuelt i forbindelse med lov om husdyrsygdomme, om der af hensyn til sygdomsbekæmpelse i husdyrbesætninger er behov for begrænsninger i adgangen til at etablere meget store husdyrbesætninger.

Befolkningsudviklingen på landet søges tilgodeset på en række punkter. Bortfald af uddannelseskrauet for ejere af ejendomme under 30 ha vil give mange mennesker med byerhverv mulighed for at etablere sig på et bæredygtigt deltidsbrug. De bedre muligheder for frastykning af bygninger åbner for et større udbud af attraktive boligejendomme på landet. Den hidtil gældende bopælspligt på landbrugsejendomme opretholdes uændret.

Jordbrugskommissionerne har hidtil haft en rådgivende funktion, men får nu afgørelseskompetence. Der sker således en decentralisering, og det tilsikres, at kendskab til de lokale forhold indgår i grundlaget for afgørelserne. For at sikre den fornødne juridiske indsigt skal formanden være uddannet jurist, mens de to øvrige medlemmer, der udpeges efter indstilling fra landbrugets to hovedorganisationer, skal foretage det landbrugsfaglige skøn.

Den amtskommunale administration yder kommissionerne den fornødne sekretariatsmæssige bistand, og der vil i denne forbindelse kunne ske en koordinering med amtets forvaltning af de øvrige regelsæt om arealanvendelse, herunder af zoneloven og planlovssystemet.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 17:

Forespørgsel til udenrigsministeren og forsvarsministeren [om, hvordan regeringen agter at arbejde for atomnedrustning og for at forhindre ny atomoprustning].

Af Pelle Voigt (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 16/2 89).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 575

1) Til skatteministeren af:**Stavad (S):**

»Hvad er baggrunden for, at regeringen ikke har fremsat forslag, der fjerner spekulation i skattemæssige underskud i forbindelse med akkord og konkurs som foreslået af Skattelovrådet i betænkning nr. 1101 fra februar 1987, og det på trods af, at skatteministeren har givet Folketinget tilsagn om, at spørgsmålet ville blive taget op i efteråret 1988?«

Skriftlig begrundelse

I forbindelse med akkord og konkurs foregår der skatteunddragelser for store millionbeløb gennem underskudsfræmførsel med baggrund i omkostninger, som aldrig betales. Det betyder i praksis, at det samme beløb fradrages to gange, hvorved et underskud dækkes 100 pct. eller mere af det offentlige. Med baggrund i denne helt groteske situation har Skattelovrådet i sin betænkning i konkret lovsform foreslået, at akkordbeløb modregnes i underskud, der fremføres, og har anbefalet en lignende ordning i forbindelse med konkurs. Skatteministeren afviste et socialdemokratisk lovforslag under førstebehandling den 15. marts 1988 under henvisning til, at han selv ville vende tilbage med et initiativ i efteråret 1988. Det er helt uholdbart, at der intet sker i sagen, og at undvigelseerne

[Stavad]

fortsat indebærer store provenutab, som skal betales af andre skatteydere.

Stavad (S):

I disse dage offentliggøres det ene bank- og sparekasseregnskab efter det andet, og det, der er kendetegnende for stort set dem alle sammen, er, at der er nogle meget betydelige tab og afskrivninger på udlån. Det har den sammenhæng med det spørgsmål, jeg har stillet til skatteministeren, at disse tab jo modregnes og giver fradrag i bankernes og sparekassernes regnskaber, og dermed betaler det offentlige meget rimeligt og naturligt den skat, man sparer, altså de 50 pct. Men derudover fratrækkes de samme beløb også i de pågældende virksomheders regnskaber, og derfor foretages der rent faktisk fradrag for de samme beløb 2 gange, og de underskud, der opstår, dækkes mindst 100 pct. af statskassen. I tilfælde af, at det er personligt drevne virksomheder, kan man opnå skatterabatter på op til 68 pct., så man faktisk får en dækning svarende til 118 pct. Derfor er det forbausende, at skatteministeren ikke forsøger at løse problemet som tidligere foreslået af Socialdemokratiet.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Stavad vil vide, hvorfor regeringen ikke har fremsat forslag om den skattemæssige behandling af underskud i forbindelse med akkord og konkurs. Som jeg tidligere har nævnt både her i salen og som svar på et spørgsmål fra Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg, anser jeg det for at være af helt central betydning, at de mange komplicerede problemer, der er forbundet med den skattemæssige behandling af konkurs og akkord, bliver løst under ét. Det er nødvendigt for at undgå lappeløsninger, og samtidig sikrer det, at de enkelte dele af forslaget kommer til at virke i samme retning på samme tid, hvorved undgås, at der opstår skævheder, som kan true arbejdspladser i erhvervslivet.

Som Skattelovrådet anfører i sin udtalelse, er rådets lovskitse affattet ud fra en forudsætning om, at der samtidig med gennemførelsen af en eventuel konkursskattelov foretages en ændring af konkursloven. Dette forslag til ændring af konkursloven behandles fortsat i Konkursudvalget, som endnu ikke har afgivet sin betænkning. Jeg vil gerne slå fast, at det fortsat er min opfattelse, at en løsning må ske samlet.

Et eventuelt forslag til en konkursskattelov bør derfor afvente Konkursudvalgets udtalelse.

Stavad (S):

Vi havde om denne sag en debat i Folketinget den 15. marts 1988 foranlediget af et socialdemokratisk forslag, der var identisk med det forslag, Skattelovrådet havde udarbejdet til løsning af akkordproblemet. Under den debat afviste skatteministeren, at han ikke havde gjort alt for at fremme sagen mest muligt, og han afgav et løfte – Folketingstidende 1987-88, 1. samling, sp. 8238: »Derfor har jeg også her givet tilsagn om, at dette spørgsmål ville blive taget op samlet til efteråret.« Altså efteråret 1988.

Dette her er ikke et tilfældigt spørgsmål, og det er ikke en tilfældig sag. Det drejer sig om mindst flere hundrede millioner kroner – sandsynligvis er vi oppe i milliardbeløb – som ryger ud af statskassen til mennesker, der uberettiget opnår skatterabatter, og som samfundet intet får for. Derfor synes jeg, det er helt utilstedeligt, at skatteministeren ikke sørger for at fremsætte forslag, at skatteministeren ikke som lovet i Folketinget i marts måned 1988 har sikret sig, at det udvalg, der er nedsat, som lovet af ministeren har fået færdiggjort sit arbejde i sommeren 1988 eller senest i efteråret 1988. Hvorfor arbejder dette udvalg fortsat? Hvorfor sikrer ministeren ikke, at det overholder de tidsfrister, som ministeren vel har givet det?

Til sidst: Kommer der ikke lovforslag fra regeringens hånd i denne folketingssamling? Skal der yderligere løbe nogle hundrede millioner kroner ud af statskassen – som skal betales af andre skatteydere – inden regeringen overhovedet overvejer at reagere?

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hele denne problemstilling er slet ikke så forenklet, som hr. Stavad vil give udtryk for, og jeg vil også gerne understrege, at der ikke er nogen som helst ændring i min holdning; den er præcis den samme i dag, som den var den 15. marts sidste år, da vi havde den førstebehandling, som hr. Stavad omtaler.

Det er rigtigt, at jeg dér gav tilsagn om, at spørgsmålet ville blive taget op samlet til efteråret, og det er netop det, der er min holdning – dengang som nu – at det skal ske samlet.

[Skatteministeren]

Jeg udtalte lige forud for det citat, hr. Stavad nu refererer, også, at Konkurslovsudvalgets betænkning ville foreligge i sommeren eller efteråret i år. Det var jo det, vi forventede på det tidspunkt, og det var derfor, jeg udtalte mig, som jeg gjorde.

Nu ligger det rent faktisk sådan, at Konkursudvalget endnu ikke har afsluttet sit arbejde. Jeg har ikke haft lejlighed til at orientere mig om, hvorfor Konkursudvalget endnu ikke har afsluttet sit arbejde.

Efter de oplysninger, jeg er i besiddelse af, vil afslutningen af dette arbejde kunne være på plads sådan, at en samlet overvejelse om den skattemæssige behandling af underskud ved konkurs og akkord vil kunne finde sted til efteråret. Men jeg siger igen: Min holdning er nu som dengang, at det bør ske samlet.

Stavad (S):

Da ministeren ikke er bekendt med, hvorfor udvalget ikke har færdiggjort sit arbejde, må det være udtryk for, at ministeren ikke har forsøgt at presse på og end ikke har forhørt sig om, hvorfor arbejdet fortsat ikke er færdiggjort som forudsat af ministeren, da ministeren lovede for et år siden, at der ville komme et initiativ fra regeringen i efteråret 1988.

Nu siger ministeren, at der måske – måske – vil komme et initiativ fra regeringen i efteråret 1989.

Jeg synes, det er utroligt, at en minister kan tage så lemfældigt på et spørgsmål, som vedrører meget store millionbeløb, og jeg vil gerne spørge ministeren, om han ikke er enig i, at de beløbsstørrelser, vi taler om her, er i hundrede-millioner-kroners-klassen, og at det er beløb, som ryger ud af statskassen, og som skal betales af andre skatteydere, fordi nogle uberettiget slipper.

Lykketoft (S):

Jeg vil gerne føje til hr. Stavads spørgsmål til skatteministeren, om skatteministeren således foranlediget vil rette henvendelse til sin kollega justitsministeren og forklare, hvilken pinlig situation skatteministeren i virkeligheden er kommet i i forhold til Folketinget ved, at dette – jeg går ud fra justitsministerielle – udvalg ikke har fået fuldendt sit arbejde inden for de tidsrammer, som skatteministeren forudsatte for et år siden, så vi kunne få løst et problem, som,

har jeg også forstået på skatteministeren, vi er enige om er både af meget stor størrelsesorden og meget presserende.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det er rigtigt, som hr. Lykketoft og også hr. Stavad nu gør opmærksom på, at konkursloven og Konkurslovsudvalget jo ikke sorterer under Skatteministeriet.

Jeg vil gerne sige til hr. Stavad, at der ikke er tale om, at jeg ser lemfældigt på dette spørgsmål. Der er tværtimod tale om, at jeg forsøger at tage et dybt sagligt hensyn.

Hvis man nemlig gik ind på hr. Stavads tankegang og accepterede en skattemæssig forskelsbehandling af underskud i en konkurssituation og i en akkordsituation og begrænsede fradragsretten i akkordsituationen, men bevarede den i konkurssituationen, ville det anspore til at vælge konkurs frem for akkord, og det ville føre til nedlæggelse af arbejdspladser frem for ved akkordløsninger at bringe virksomhederne til fortsat at fungere. Derfor er det helt nødvendigt at se konkursregler og akkordregler under ét, og derfor kan den opgave ikke løses isoleret. Jeg lægger vægt på, at også konkursreglerne bliver gennemgået på en grundig og fornuftig måde. Som nævnt peger de oplysninger, jeg er i besiddelse af, på, at udvalgsarbejdet kan afsluttes så betids, at vi kan foretage en samlet vurdering af skattereglerne her til efteråret.

Stavad (S):

Jeg vil bede skatteministeren bekræfte, at der fra Skattelovrådet har foreligget en betænkning nu i 2 år, at der i denne betænkning er et helt konkret lovforslag til løsning af akkordproblemet, og at problemet med konkurs ville være væsentlig mindre, hvis vi måtte nøjes med at løse akkordproblemet i første omgang, fordi man, hvis man overtager en virksomhed, der er konkursramt, og hvor gælden fortsat hænger som en forpligtelse i virksomheden, ikke bare overtager underskuddet, men også forpligtelsen til at betale det. Derfor er de skattemæssige undvigelsesmuligheder i konkurssituationen væsentlig mindre, end de er i akkordsituationen.

Også jeg ser naturligvis hellere, at problemet kunne løses i sammenhæng, men da jeg forstår, at regeringen ikke kan sørge for, at forarbejdet

[Stavad]

bliver tilendebragt, vil jeg spørge, om ministeren ikke er enig i, at man bør standse udlojningen af disse meget store millionbeløb til uberetigede, ligesom jeg stadig væk gerne vil have bekræftet af ministeren, at det er i hundrede-millioner-kroners-klassen, vi befinder os.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg kan ikke bekræfte, at der er tale om så store beløb som dem, hr. Stavad nu omtaler.

Derimod vil jeg gerne bekræfte, at der har foreligget en færdig udtalelse fra Skattelovrådet med et tilhørende udkast til en lovgivning, men det omhandler netop kun akkordsituationen, hvilket hr. Stavad nu også selv gør opmærksom på. Jeg må imidlertid fastholde, hvad jeg nu har sagt gentagne gange: at akkord og konkurs samt den skattemæssige behandling efter regeringens og min opfattelse bør ses under ét, og at der derfor kun er fornuft i at komme med et forslag, når vi kan se konkursreglerne i sammenhæng med skattereglerne.

Derfor må jeg også svare hr. Lykketoft, at jeg ikke føler, at justitsministeren eller Justitsministeriet eller Konkurslovsudvalget har anbragt mig i en pinlig situation. Tværtimod er der behov for at få undersøgt disse spørgsmål meget grundigt, for det er i virkeligheden et meget indviklet regelsæt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 577

2) Til *justitsministeren* af:

Margrete Auken (SF):

»Hvilke planer har ministeren for gennemførelsen af Færdselssikkerhedskommissionens handlingsplan?«

Skriftlig begrundelse

Færdselssikkerhedskommissionen afleverede sin handlingsplan før jul. Arbejdet var i forvejen flere gange blevet forsinket på grund af valg – nu er der yderligere gået et par måneder. Justitsministeriet har længe været fuldt fortroligt med planen. Ministeren skulle nu have haft lejlighed til at sætte sig ind i den.

Forslagene er velgennearbejdede; mange af dem behøver ikke særlig lovgivning, og iværksættelsen af dem kan umiddelbart påbe-

gyndes. Færdselssikkerhedskommissionens arbejde har været fulgt nøje af offentligheden og har ikke mindst på grund af debatten om hjermedøds-kriteriet og transplantationer fået ekstra skarpt lys på sig, idet eventuelle donorer til transplantationer af hjerte, lever og lunge fortrinsvis er unge trafikdræbte.

Såvel Folketinget som befolkningen må nu have besked om, hvordan regeringen vil håndtere Færdselssikkerhedskommissionens betænkning.

Margrete Auken (SF):

Da jeg besluttede at stille dette spørgsmål, havde regeringen endnu ikke truffet sin beslutning om at udsætte loven om et nyt døds-kriterium og transplantationer, og baggrunden for, at jeg traf den beslutning, var, at det var påfaldende, hvilket hastværk justitsministeren ifølge eget udsagn havde med at fremsætte forslag til lov om et nyt døds-kriterium og transplantationer, når der var så stor uenighed i befolkningen, samtidig med at ministerens gode tid, når det drejede sig om at gøre noget ved færdselssikkerheden, var lige så påfaldende, på trods af at der her herskede meget stor enighed. Der er imidlertid en åbenlys sammenhæng, fordi de mennesker, vi skal bruge som donorer, fortrinsvis er unge trafikdræbte, og det ville måske klæde Folketinget at have noget mere hastværk med at nedbringe antallet af donorer end med at gennemtvinge den nye transplantationslov.

At regeringen nu har besluttet sig til at udsætte transplantationsloven, skal ikke få os til at smøle med at komme i gang med at gøre noget ved færdselssikkerheden.

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at spørgsmålet drejer sig om Færdselssikkerhedskommissionens handlingsplan.

Justitsministeren (H.P. Clausen):

Ja, og den foreslår som bekendt, at der opstilles en målsætning for de kommende års færdselssikkerhedsarbejde – en målsætning, som bl.a. skal gå ud på, at antallet af dræbte og tilskadekomne i trafikken skal nedbringes med mindst 40–45 pct. i løbet af 12 år. Der er også peget på en lang række konkrete færdselssikkerhedsmæssige foranstaltninger. Der er tale om et værk med vide perspektiver, men også med ganske omfattende virkemidler.

[Justitsministeren]

Jeg er enig i, at der fra kommissionens side er tale om meget grundigt bearbejdede forslag, som bl.a. indeholder detaljerede oplysninger om effekt og udgift. Det er også rigtigt, at en række foranstaltninger kan gennemføres administrativt.

Jeg mener imidlertid, at det vil være hensigtsmæssigt først at tage en drøftelse af handlingsplanen i dens helhed her i Folketinget, og jeg vil i den forbindelse minde om, at kommissionen flere steder i sin handlingsplan fremhæver, at spørgsmålet om de enkelte foranstaltningers gennemførelse må anskues i en bredere politisk og samfundsøkonomisk sammenhæng. Samtidig understreges det, at mange af foranstaltningerne forudsætter øgede bevillinger – bevillinger af betydelig størrelse.

Derfor mener jeg, at der vil blive opnået et bedre grundlag for den samlede stillingtagen til betænkningens forslag ved, at der fra regeringens side afgives en redegørelse til Folketinget om færdselssikkerhedspolitikken. På grundlag af en sådan redegørelse vil Folketingets partier kunne få lejlighed til under en efterfølgende debat at fremsætte deres synspunkter på færdselssikkerhedspolitikken og på kommissionens forslag til en handlingsplan. Efter en sådan debat vil der tegne sig et klarere billede af de muligheder, der er for at gennemføre handlingsplanen.

Derfor har jeg taget initiativ til, at de ministerier, der først og fremmest berøres af Færdselssikkerhedskommissionens forslag, nu udarbejder en redegørelse for regeringens færdselssikkerhedspolitik, og jeg vil på regeringens vegne kunne afgive en redegørelse til Folketinget i løbet af foråret, og så ser jeg frem til en interessant debat her i Folketinget. Det er den måde, jeg vil håndtere Færdselssikkerhedskommissionens betænkning på.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Det var jo ikke, fordi de store overraskelser brød løs. Jeg har selv siddet i Færdselssikkerhedskommissionen, jeg kender dens arbejde og ved ligesom ministeren, at der stort set er konsensus, og at alle partier er repræsenteret. Vi må gå ud fra, at de mennesker, der repræsenterer Folketinget i Færdselssikkerhedskommissionen, har rimelig dækning i deres bagland; ellers er det jo ikke en måde at arbejde på, hvis man sid-

der i udvalget som repræsentant for sin folketingsgruppe. Ministeren ved således udmærket godt, at der skulle være en god chance for at komme hurtigt igennem med det.

Ministeren må også være bekendt med, at der er en slags stiltiende løfte fra Færdselssikkerhedskommissionens politiske medlemmer om, at vi ikke stillede forslag på eget initiativ, idet vi håbede, at regeringen så også ville respektere vores arbejde ved at være en anelse oppe på dupperne. Jeg synes nok, der allerede er gået meget lang tid. Justitsministeriet har jo ikke været uforberedt på denne sag; det har fulgt den nøje hele vejen igennem, så Justitsministeriet på det nærmeste kunne være klar, den dag vi fik vores nye justitsminister.

Tilsvarende er også de andre ministerier inddraget i hele forløbet, så heller ikke her har vi det behov for så lang tid, og jeg er skuffet over, at jeg i hvert fald ikke har fået at vide, at handlingsplanen kom så tidligt, at vi også her kunne høre og se, inden vi blev sendt på sommerferie, hvad ministeren faktisk ville gøre helt konkret, sådan at nogle af de ting kom i gang. Hver eneste måned vi venter, koster unge og gamle mennesker livet og koster mange mennesker forligheden, og det er egentlig forfærdeligt, at vi stadig væk sidder her uden at komme videre med det.

Dernæst siger ministeren, at der er problemer med bevillingerne. Ja, det ved vi da godt, men der er altså også en hel del penge at spare; det er ganske vist forskellige kasser, men ligesom det er danskerne, der betaler det hele, er det også danskerne, der sparer det hele, og det er altså også danskerne, der sparer liv og helbred, så det burde vel ikke være så vanskeligt at præstere en udgiftsramme. Ingen af forslagene er synderlig dyre i sammenligning med det, som transplantationerne vil koste for et meget lille område. Nogle af dem er dyre, det ved jeg godt, men der er der altså også penge at spare.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg er lidt forundret over at høre fru Margrete Aukens spørgsmål, for jeg har også siddet i Færdselssikkerhedskommissionen og ved, at den har arbejdet i tre år – i tre år har vi arbejdet på at lave den handlingsplan, som er meget omfattende og detaljeret og har stor effekt.

Vi kom med vores handlingsplan lige før jul, og når vi har lagt et så stort og seriøst arbejde i

[Helge Adam Møller]

den, synes jeg også, det er rimeligt, at de amtsråd, de kommunale råd og de mange ministerier, der er impliceret, får lejlighed til at udtale sig, og derfor vil jeg spørge justitsministeren, om han ikke er enig i, at det på denne baggrund er rimeligt, at ministeriet får et antal måneder til at udarbejde en redegørelse i, således at vi får et seriøst svar på vores meget omfattende arbejde.

Ole Espersen (S):

Jeg er enig med den sidste spørger i, at der selvfølgelig skal tages et væsentligt hensyn til Folketinget og dets medlemmer, men jeg er også enig med spørgeren i denne sag i, at der er større hensyn at tage til fremtidens trafikofre.

At der er brugt tre år, er en kendsgerning, men det skyldes ikke, at der er foregået et intetst arbejde hele tiden, men at der har været to-tre mellemkommende valg.

Jeg vil gerne i denne forbindelse spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at en foranstaltning som indførelse af bagsædeseler hvert år kunne have sparet 40-50 menneskeliv og flere hundrede kvæstede, og om det er rimeligt, at man af hensyn til Folketingets og kommissionens arbejde bruger så lang tid på at indføre simple foranstaltninger, som med stor sikkerhed kunne have medført besparelser af menneskeliv og trafikofre i øvrigt.

Poulsgaard (FP):

Det er en kendt sag, at spørgeren helst ser, at vi bevæger os til fods eller i hvert fald kun med hestevogn.

Det er klart, at vi skal tage meget hensyn til trafikikkerheden – man ville da være fuldstændig idiot, hvis man ville benægte det – men vi skal altså også tage hensyn til trafikanterne og til retsbevidstheden i dette land.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge justitsministeren, hvad han agter at foretage i anledning af, at alle undersøgelser i politikredse melder, at 90 pct. af samtlige bilister kører ulovligt, nemlig for stærkt.

Hvad agter ministeren at gøre i den anledning? Jeg ved godt, hvad jeg ville gøre: Jeg ville sætte fartgrænserne op, så de kom i overensstemmelse med folks faktiske kørsel, for vi undergraver retsbevidstheden ved, at vi har nogle love, som ingen overholder, og det mener jeg også er væsentligt at få med i denne debat.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Til hr. Poulsgaard kun det, at dette spørgsmål også er et af dem, vi får lejlighed til at drøfte under behandlingen af redegørelsen om trafikikkerhedsproblemerne.

Må jeg i øvrigt generelt sige – og det gælder alle spørgerne – at hastighed jo i høj grad er et relativt begreb, og når man stiller de tre år op over for den tid, det nu tager for regeringen at komme med sit udspil, synes jeg, det er hurtigt. Som det blev sagt, forelå betænkningen ved juletid. Nu her lige efter fastelavn kan vi sige, at der om ganske kort tid kommer en redegørelse, som er regeringens udspil på dette område, og derved bliver der lejlighed til allerede i dette forår at få afgjort, hvilke retningslinjer man skal følge.

Til hr. Ole Espersen vil jeg sige – og det kan samtidig være en generel kommentar til hele sagen – at tingene jo heller ikke står stille. Det er rigtigt, som spørgeren siger, at der kan gøres noget administrativt, men det sker også. F.eks. er bagsædeseler gjort obligatoriske i en bekendtgørelse, som gælder fra 1. april i år. Vi foretager altså noget på dette område, samtidig med at vi lægger op til, at regeringens plan kan lægges frem til debat her i løbet af kort tid, nemlig efter påske.

Margrete Auken (SF):

Et af de forslag, der er fremlagt af en enig kommission i handlingsplanen, er netop øget kontrol med hastighederne på byernes trafikveje og på landevejene. Det vil ifølge kommissionens beregninger spare 50 menneskeliv og et eller andet meget stort antal personskader om året. Dette forslag, der hedder S 14, og som i øvrigt handler om udvidet færdselskontrol, kan man skønne i sig selv koster omkring 100 mio. kr., men det har en meget stor effekt, og jeg kan ikke begribe, hvis det, der i øjeblikket sinker regeringen, er, at man ikke kan enes om noget, som vi i enighed har lagt frem fra Færdselssikkerhedskommissionens side.

Jeg synes stadig væk, det er skuffende. Det er tydeligvis i regeringen, at man er uenig. Justitsministeriets egne embedsmænd har arbejdet med sagen hele tiden, og man er meget velforberejdet både i Trafikministeriet og i Miljøministeriet og i kommunerne og i amterne. Så det er bare om at komme i gang.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Jeg er da ked af at skuffe fru Margrete Auker, men situationen er den, at jeg synes, vi handler hurtigt, og jeg har stor respekt for embedsmændene både i Justitsministeriet og i Trafikministeriet, ja, i hvilket som helst ministerium. Men det er regeringens synspunkter, der nu bliver lagt frem, og det må være nok så interessant for dette Ting.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 437, 521-523 og 525

Nør Christensen: spm. nr. S 440, 474 og 475

Lysholm Christensen: spm. nr. S 459 og 482

Glønborg: spm. nr. S 460

Breckmann: spm. nr. S 467

Arne Melchior: spm. nr. S 479 og 480

Ingerlise Koefoed: spm. nr. S 481

Pia Christmas-Møller: spm. nr. S 483 og 484

Arne Jensen: spm. nr. S 485

Behnke: spm. nr. S 486 og 487

Jane Oksen: spm. nr. S 488 og 510

Leif Hermann: spm. nr. S 495-497

Erling Christensen: spm. nr. S 499

Ole Henriksen: spm. nr. S 500

Duetoft: spm. nr. S 501

Jette Pors: spm. nr. S 502 og 503

Aage Frandsen: spm. nr. S 504

Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 505 og 517

Tove Niemann: spm. nr. S 507 og 508

Stillinger: spm. nr. S 509

Tove Lindbo Larsen: spm. nr. S 512

Henning Nielsen: spm. nr. S 513

Knud Lind: spm. nr. S 518

Kofod-Svendsen: spm. nr. S 519

Karen Højte Jensen: spm. nr. S 520

Riishøj: spm. nr. S 528

Glistrup: spm. nr. S 529 og 530

Torben Lund: spm. nr. S 536

Spm. nr. S 437

Til *justitsministeren* (24/1 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor mange penge har Justitsministeriet måttet afsætte og betale for de millioner af EF-kørekort, der alligevel ikke er blevet brugt for, og hvor stor forventes den endelige slutregning at blive?«

Begrundelse

Justitsministerens fadæse med EF-kørekorttvang uden politisk opbakning har givet kostet skatteyderne penge.

Ministeren lod trykke nye EF-kørekort, der skulle erstatte de nuværende kørekort i løbet af 1989. Denne ordre på ubrugelige kørekort har bragt en udgift med sig, hvis størrelse bedes oplyst.

Endvidere bedes ministeren oplyse, om der kan forventes erstatningskrav eller yderligere fakturaer på udførte opgaver i forbindelse med de ikke brugte EF-kort.

Svar (10/2 89):**Justitsministeren (H. P. Clausen):**

Rigspolitichefen har i anledning af det stillede spørgsmål oplyst, at der forud for den planlagte kørekortombygning blev forberedt en række dispositioner med henblik på gennemførelse af ordningen.

Forberedelserne udmøntede sig for størstedelens vedkommende ikke i egentlige merudgifter, idet anskaffet materiel og materialer, herunder laminat og kørekort, vil kunne anvendes i forbindelse med den løbende udstedelse af EF-kørekort.

Rigspolitichefen har dog oplyst, at der til brug for kørekortombygningen blev fremstillet særlige kvitteringsblokke og vejledningsmateriale, som vil være overflødige i forbindelse med den løbende udstedelse af EF-kørekort. Udgiften hertil er i størrelsesordenen ca. 400.000 kr. Herudover har der som led i den planlagte annonsekampagne været en mindre udgift til annoncering.

Spm. nr. S 440

Til *justitsministeren* (24/1 89) af:

Nør Christensen (CD):

»Agter ministeren at øge politistyrkens antal i de kommende år?«

[Nør Christensen]

Begrundelse

Den seneste tids voldsomme uroligheder og politistyrkens generelt stigende arbejdsbyrde gør det nødvendigt at sikre en udvidelse af politistyrken.

Svar (10/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Forudsætningerne omkring størrelsen af den egentlige politistyrke er senest fastlagt ved ændringsforslag til finansloven for 1987. Det blev i den forbindelse vedtaget, at politistyrken i hvert af årene 1988-90 skulle forøges med 150 mand eller i alt 450 mand.

I overensstemmelse hermed er det på finansloven for 1989 forudsat, at den egentlige politistyrke styrkes med 150 mand i 1989, hvortil kommer yderligere 100 mand som følge af arbejdstidsnedsættelsen pr. 1. september 1988. I 1990 styrkes politistyrken med yderligere 150 mand, således at politistyrken ved udgangen af 1990 forudsættes at være ca. 10.550 mand.

Der er således på nuværende tidspunkt foreløbig planlagt en udvidelse af politistyrken frem til udgangen af 1990. I lyset af de begrænsede økonomiske rammer for de kommende år kan den endelige afklaring af spørgsmålet om en udvidelse af politistyrken i 1990 imidlertid først ske ved budgetlægningen i forbindelse med udarbejdelsen af Justitsministeriets bidrag til finansloven for 1990.

Spørgsmålet om politistyrkens størrelse på lidt længere sigt, forholdet mellem de forskellige personalegrupper og prioriteringen af de forskellige ønsker om moderne teknologi m.v. må i øvrigt indgå i en sammenhængende analyse og overordnet planlægning for de forskellige aktiviteter inden for politiet.

Spm. nr. S 459

Til *industriministeren* (26/1 89) af:

Lysholm Christensen (KRF):

»Hvordan vurderer ministeren betydningen af eksportstipendiatorordningen, og hvor meget er staten villig til at yde i tilskud, hvis erhvervsorganisationerne delvis overtager administration og finansiering af ordningen?«

Begrundelse

I regeringens handlingsplan for afbureaukratisering fra december 1988 foreslås det at privatisere eksportstipendiatorordningen, eventuelt dog med bibeholdelse af et mindre statstilskud.

Af Erhvervsbladet den 16. januar 1989 fremgår det, at den idé strander på et krav fra regeringen om, at organisationerne skal overtage finansieringen 100 pct. Det fremgår ligeledes, at organisationerne er villige til at finansiere 25-30 pct. af ordningen.

Svar (13/2 89):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

Regeringen er bekendt med, at eksportstipendiatorordningen af eksporterhvervene anses for værdifuld, og har derfor foreslået erhvervenes organisationer at overtage ordningens administration og finansiering, eventuelt med et mindre tilskud.

Efter forhandling med organisationerne om finansieringsspørgsmålet er sagen for tiden under overvejelse.

Spm. nr. S 460

Til *arbejdsministeren* (26/1 89) af:

Glønborg (KRF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage, for at løn- og ansættelsesforhold for højtlønnede specialister bringes ind i mere ordnede forhold, der både kan tilgodese virksomhedens konkurrenceevne og landets behov for at motivere højtlønnede specialister til at blive og arbejde her i landet?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles bl.a. med baggrund i den arbejdskonflikt, der har løbet på Dantec siden august 1988.

Dansk industri er både på kort og lang sigt stærkt afhængig af sine højtlønnede specialister. Der sigtes hermed til ingeniører, farmaceuter, magistre, økonomer og andre medarbejdere med kandidateksamen fra en videregående uddannelse.

Disse medarbejdere sidder på nøgleposter i erhvervslivet med hensyn til både udvikling, produktion, salg og administrativ styring af virksomhederne.

[Glønborg]

Den stedse hårdere internationale konkurrence medfører, at disse medarbejdergrupper vokser både i absolutte tal og i procentdel af den samlede medarbejderstyrke. Mange af de mest udviklingsorienterede virksomheder har således mellem 10 og 20 pct. af deres medarbejdere i disse kategorier. Tendensen er stigende.

I kraft af deres uddannelse har disse medarbejdere hidtil kunnet opnå endog særdeles gode lønninger. Som eksempel herpå henvises til den seneste lønstatistik for Dansk Ingeniørforening og Ingeniør-Sammenslutningen.

Disse medarbejdere har hidtil været ansat på funtionærvilkår, hvorved deres løn- og ansættelsesforhold i teorien fastsættes individuelt. Realiteterne er imidlertid, at de pågældende medarbejderes kandidatorganisationer yder deres medlemmer en meget stærk støtte både i ansættelsesfasen og senere.

Problemet kerne er, at de højtuddannede specialister formelt ansættes individuelt på funktionærvilkår, men reelt handler kollektivt, uden at deres handlemåde på nogen måde er bundet af kollektive overenskomster, hvorfor deres adfærd heller ikke kan bringes ind under den regulering, der gælder for det øvrige arbejdsmarked. Der sigtes her til faglig voldgift, arbejdsretten eller forligsmandsloven.

Bringes denne del af arbejdsmarkedet ind under egentlige overenskomstmæssige rammer, vil man tillige opnå den fordel, at også disse medarbejderkategorier vil komme ind under fremtidige lovindgreb over for overenskomsterne. Dette vil have en betydelig positiv effekt over for alle de laverelønnede grupper, som netop ikke har haft de samme muligheder for individuel regulering som de højtuddannede.

Svar (10/2 89):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Af begrundelsen for spørgsmålet fremgår, at det er stillet med baggrund i den arbejdskonflikt, der har løbet i Dantec Elektronik A/S siden august 1988.

Ved skrivelse af 27. januar 1989 meddelte Kryolitselskabet Øresund A/S, som Dantec Elektronik A/S er et datterselskab af, at den seks måneder lange konflikt var endt, og at der var underskrevet en aftale mellem parterne, ifølge hvilken ingeniørarbejdet skulle genoptages den 1. februar 1989, og som samtidig regulerer de fremtidige ansættelsesforhold.

Af en samtidig udsendt pressemeddelelse fremgår bl.a., at virksomhedens ledelse regulerede ingeniørlønsummen med 4 pct. fra 1. april 1988. Denne regulering står ved magt, og der sker ingen yderligere stigning i lønnen i 1988. Derimod får alle tilbagevendte ingeniører reguleret deres løn med 975 kr. pr. måned i forbindelse med gensættelsen.

Dantecs ledelse og ingeniørerne ønsker nu at skabe ro om virksomheden og få arbejdet ind i normal gænge hurtigst muligt.

Ingeniørorganisationerne og Jernets Arbejdsgiverforening er tilfredse med, at der nu er opnået enighed på arbejdspladsen. De konfliktskridt, der har været anvendt, vil blive tilbagekaldt.

Jeg skønner ikke, at der er baggrund for at tage sådanne initiativer som omtalt i spørgsmålet.

Spm. nr. S 467

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Breckmann (Fær.):

»Hvordan vil Danmark praktisere en aktiv anerkendelse af og dermed ophæve sanktionerne imod et snart selvstændigt Namibia og samtidig fastholde sanktioner mod Walvis Bay (sydafrikansk i over 100 år og dermed ældre end Tysk Sydvestafrika) til trods for, at Walvis Bay indgår i den internationale aftale om namibisk selvstændighed ifølge FN-resolution 435, når Danmark bør affinde sig med den geografiske uafvendelighed, at Walvis Bay er den eneste brugelige havn (bortset fra den lille fiskerby Lüderitz) og dermed Namibias eneste forbindelse med omverdenen langs hele landets kystlinje?«

Begrundelse

Mit forrige spørgsmål, nr. S 370 af 11. januar 1989, blev ikke fyldestgørende besvaret, idet svaret fortabte sig i trusler imod Færøernes Lagting og færøsk fiskeri ved Namibia.

Enten må man ud fra svaret slutte, at Danmark ingen konkret handlingsplan har med henblik på, at den moralsk selektive sanktionspolitik mod det hidtil besatte Namibia bliver afløst af et konstruktivt og aktivt engagement under oprettelse af en selvstændig namibisk stat, hvilket er nødvendigt på internationalt plan, hvis Namibia skal bevare sin stilling som

[Breckmann]

Afrikas mest udviklede og velfungerende land (næst efter selve Sydafrika), eller også afslører udenrigsministerens svar, at Danmark ikke har ulejliget sig med at undersøge den namibiske situation tilstrækkeligt til at indse, at Walvis Bay er den eneste brugelige dybvandshavn (bortset fra fiskerlejet Lüderitz) langs hele kysten til modtagelse, bearbejdelse og viderebehandling af de 2 mio. t fisk, som årlig kan fanges inden for namibisk 200-mile-søterritorium, hvilket hidtil er blevet rovfisket af ICSEAF's medlemslande med fem af medlemmerne i FN's Namibiakommission som de værste slyngler, mens Danmark med sin destruktive sanktionspolitik har været hæler i dette årlige multimilliardfisketyveri. Fortsat dansk boykot af Walvis Bay betyder reelt fremtidig boykot af et selvstændigt Namibia.

Svar (10/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Danmarks og de øvrige nordiske landes sanktionspolitik er rettet mod Sydafrika og mod det af Sydafrika besatte Namibia. I forbindelse med Namibias overgang til uafhængighed er det hensigten, at de nordiske lande vil ophæve sanktionerne for så vidt angår Namibia.

Som oplyst i besvarelsen af spørgsmål nr. S 370 af 11. januar 1989 er det endnu uafklaret, om Walvis Bay-enklaven kommer til at indgå i et uafhængigt Namibia. Bliver dette ikke tilfældet, vil Walvis Bay fortsat være omfattet af den danske og de øvrige nordiske landes sanktionslovgivning. Også USA's Sydafrikasanktionslovgivning, der i dag ligeledes omfatter Namibia, forventes i så fald fortsat at komme til at omfatte Walvis Bay-enklaven.

Mange af Sydafrikas nabostater lader en stor del af deres udenrigshandel gå igennem havne i Sydafrika. Situationen vil blive den samme for et selvstændigt Namibia, der må forudse, at langt den største del af Namibias eksport og import vil blive transporteret gennem Walvis Bay. Dansk eksport til et kommende uafhængigt Namibia vil således ofte komme til at gå igennem Walvis Bay, også såfremt dette område fortsat udgør en del af Den Sydafrikanske Republik. Det afgørende er her, at Namibia er bestemmelseslandet, dvs. det endelige modtagerland.

Danmark vil støtte alle internationale bestræbelser på at give et kommende uafhængigt Namibia muligheder for at udvikle sin økonomi. Der vil således i givet fald ikke blive tale om en boykot af Walvis Bay som transithavn for Namibias udenrigshandel.

Spm. nr. S 474

Til justitsministeren (30/1 89) af:

Nør Christensen (CD):

»Vil ministeren undersøge, i hvor mange tilfælde anklagemyndigheden i anledning af færdselsulykker med dødelig udgang i 1986 og 1987 har rejst tiltale mod førere af motorkøretøjer for at have kørt for hurtigt, og om for hurtig kørsel har været den væsentligste ulykkesårsag, og vil ministeren endvidere undersøge, hvad der efter anklagemyndighedens opfattelse har været de væsentligste ulykkesårsager, også selv om sagerne er sluttet uden tiltalerejsning?«

Begrundelse

Centrum-Demokraterne har fremsat lovforslag om ændring af de generelle hastighedsgrænser (lovforslag nr. L 45), og 1. behandling af lovforslaget fandt sted i Folketinget den 1. november 1988, hvorefter lovforslaget blev henvist til behandling i Retsudvalget.

Centrum-Demokraterne ønsker i den forbindelse, at der foretages en dyberegående undersøgelse af årsagen til ulykken i de enkelte sager, hvor personer blev dræbt. I debatten om hastighedsgrænserne siges der gang på gang »hastigheden dræber«, uden at der indtil nu er ført statistisk bevis for denne påstand.

Selv om det samlet drejer sig om undersøgelse af en del sager, finder Centrum-Demokraterne, at undersøgelsen må kunne foretages uden anvendelse af store ressourcer, da sagerne formentlig ligger i de enkelte politikredse, som inden for en rimelig tidsmargin må kunne besvare de stillede spørgsmål.

Svar (10/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Justitsministeriet har i anledning af spørgsmålet indhentet udtalelser fra Rigspolitichefen og Rådet for Trafiksikkerhedsforskning.

Rigspolitichefen har oplyst, at politiet ikke er i besiddelse af statistisk materiale af den i

[Justitsministeren]

spørgsmålet omhandlede karakter. Det er endvidere oplyst, at det vil være forbundet med et endog meget betydeligt merarbejde for politikredsene at udarbejde et sådant materiale, idet dette vil forudsætte en manuel gennemgang og yderst grundig analyse af et meget betydeligt antal sager.

Rigspolitichefen har i den forbindelse oplyst, at der i 1987 var 9.690 anmeldte færdselsuheld med personskade, heraf 698 trafikdræbte personer.

Rådet for Trafiksikkerhedsforskning har oplyst, at Rådet ikke er i besiddelse af oplysninger, der kan besvare de konkrete spørgsmål, da der ikke foretages nogen central registrering af sigtelser i færdselssager. Til besvarelse af spørgsmålet skal der ske en indsamling, gennemlæsning og analyse af politirapporter og eventuelle anklageskrifter vedrørende 1.301 sager fordelt på alle landets politikredse. De herved fremkomne oplysninger vil ikke kunne afklare det egentlige spørgsmål om hastighedens indflydelse på uheldsrisikoen, da lovovertrædelser – hvad enten de har ført til domfældelse eller ej – ikke nødvendigvis er sammenfaldende med de ulykkesfaktorer, der i færdselssikkerhedsmæssig henseende har været afgørende for, at ulykken skete.

Jeg kan henholde mig til oplysningerne fra Rigspolitichefen og Rådet for Trafiksikkerhedsforskning.

Under henvisning til oplysningerne fra Rådet for Trafiksikkerhedsforskning, hvorefter en nærmere undersøgelse alligevel ikke vil kunne afklare spørgsmålet om hastighedens indflydelse på uheldsrisikoen, finder jeg ikke grundlag for at iværksætte en sådan undersøgelse.

Spm. nr. S 475

Til *justitsministeren* (30/1 89) af:

Nør Christensen (CD):

»Vil ministeren undersøge, i hvor mange tilfælde mere end én person blev dræbt ved ulykker med dødelig udgang i 1986 og 1987?«

Begrundelse

Det statistiske antal af færdselsdræbte i årsopgørelserne tages ofte som udtryk for antallet af ulykker med døden til følge. Da der ved mange ulykker dræbes mere end én person, kan den statistiske opgørelse ikke være udtryk for antallet af ulykker med døden til følge.

Svar (10/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Justitsministeriet har i anledning af spørgsmålet indhentet udtalelser fra Rigspolitichefen og Rådet for Trafiksikkerhedsforskning, der har oplyst følgende om antallet af ulykker i 1986 og 1987, hvor mere end én person blev dræbt:

1986

Antal trafikdræbte personer i alt 723

Heraf:

Antal uheld med én dræbt person 602

Antal uheld med to dræbte personer 41

Antal uheld med tre dræbte personer 10

Antal uheld med fire dræbte personer 1

Antal uheld med fem dræbte personer 1

Antal dødsuheld i alt 655

1987

Antal trafikdræbte personer i alt 698

Heraf:

Antal uheld med én dræbt person 602

Antal uheld med to dræbte personer 38

Antal uheld med tre dræbte personer 4

Antal uheld med fire dræbte personer 2

Antal dødsuheld i alt 646

Spm. nr. S 479

Til *forsvarsministeren* (31/1 89) af:

Arne Melchior (CD):

»Vil ministeren give et omtrentligt overslag over omkostningerne ved at klargøre, bemande og udsende fregatten »Peder Skram«?

Begrundelse

Ved besvarelsen bedes beløbet for driften opgivet pr. måned eller kvartal, og overslaget udledes såvel brutto som netto. Herved skal forstås, at også sparede vedligeholdelsesudgifter, uddannelsesudgifter (for bemanningen på andre skibe) m.v. oplyses.

Svar (13/2 89):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Prisen for at klargøre, bemande og udsende en fregat vil det første år beløbe sig til ca. 100 mio. kr.

[Forsvarsministeren]

Fregatten må, før den udrustes, gennemgå et periodisk sikkerhedseftersyn. Prisen for dette og for klargøring i øvrigt vil andrage ca. 60 mio. kr.

Driftsudgifterne for en fuldt operativ fregat vil herefter andrage ca. 47 mio. kr. om året svarende til ca. 12 mio. kr. i kvartalet. Hertil kommer udgifter til eftersyn, som bliver aktuelle ved drift ud over det første år.

I ovennævnte driftsudgifter på ca. 47 mio. kr. kan modsvares de ca. 5 mio. kr. årligt, det for øjeblikket koster at holde fregatten i laveste personel- og materielmæssige beredskab.

Afhængigt af hvor hurtig fregatten skal udrustes, kan det i en overgangsperiode blive nødvendigt at tilvejebringe personel ved at reducere beredskabet på andre tjenestesteder eller skibe i søværnet.

Spm. nr. S 480

Til *kommunikationsministeren* (31/1 89) af:

Arne Melchior (CD):

»Kan ministeren garantere, at telefonselskaberne også i fremtiden til enhver tid vil være leveringsdygtige i telefonapparater, der yder enhver teknisk mulig hjælp til blinde (svagtseende), døve (hørehæmmede) og andre grupper af handicappede, herunder legemligt handicappede?«

Begrundelse

Liberaliseringen af markedet for telefoner medfører frygt for, at der ikke vil blive markedsført apparater af en standard og med et udstyr, der imødekommer de hensyn til handicappede af enhver art, som de bedste af de hidtil anvendte danskfremstillede apparater er i stand til. Spørgeren anser det for et uomgængeligt krav, at sådanne apparater ikke på noget tidspunkt udgår af sortimentet.

Svar (8/2 89):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

De regionale televirksomheder har i anledning af spørgsmålet oplyst følgende, hvortil jeg tillader mig at henvise:

»Virksomhederne markedsfører i dag en række gode danskproducerede telefonapparater, som på en række måder (magnetfeltspoler,

tastaturets udformning osv.) er velegnede også til kunder med forskellige handicap.

Apparaterne vil ved liberaliseringen af ekstraudstyr den 1. november d.å. blive afsat på markedsvilkår, men der er ikke planer om ændringer i sortimentet, medmindre det markedsmæssige grundlag viser sig ikke at være til stede. I den forbindelse er vi naturligvis også afhængige af vore leverandørers fortsatte mulighed for at levere apparater af den kendte standard.

Televirksomhederne leverer herudover forskelligt ekstraudstyr, som er specielt beregnet til handicappede. Disse installationer afregnes direkte til kunderne eller til de sociale myndigheder på normale vilkår. Den eneste undtagelse herfra er den såkaldte skrivetelefon. Vi vil tilstræbe fortsat at kunne fremskaffe diverse specialudstyr, men da der er tale om afsætning på konkurrenceområdet, vil prisfastsættelsen ske på normale forretningsmæssige vilkår.

På de koncessionerede områder (nettilslutninger og lign.) tilbyder vi i dag en række forskellige ofte individuelle hjælpemidler, som kræver særlige installationer på vore centraler. Vi vil fortsat være indstillet på at medvirke på disse områder, hvor der som hidtil er tale om enkeltstående tilfælde.«

Spm. nr. S 481

Til *kulturministeren* (31/1 89) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange rykkere Det Kongelige Bibliotek har sendt ud til lånere, der ikke har afleveret deres materiale, samt om de overdagspenge, som Det Kongelige Bibliotek pålægger lånerne at betale, er i overensstemmelse med de ideer, som ministeren gør sig om et reglement for overdagspenge på forskningsbibliotekerne?«

Begrundelse

I en artikel med overskriften »Svind fra kongelige boghylder« i Politiken tirsdag den 31. januar 1989 udtaler overbibliotekaren fra Det Kongelige Bibliotek sig i temmelig forbløffende vendinger om de lånere, der ikke afleverer deres bøger i tide. Han giver nærmest det indtryk, at Det Kongelige Biblioteks lånere er sløse og ligeglade med de nationale værdier, som findes på Det Kongelige Bibliotek, og han

[Ingerlise Koefoed]

udtrykker også, at Det Kongelige Biblioteks andre – ikke efterladende – lånerer nu er tilfredse med, at de kan låne nye bøger hurtigere end før på grund af en bødeopkrævning, der, så vidt det fremgår af artiklen, er en helt ny foreteelse.

De overdagspenge, som anføres i artiklen, ligger på 500–600 kr. Spørgeren er imidlertid af ministeren i et svar til Folketingets Kulturudvalg blevet oplyst om, at der arbejdes med et reglement for bødeopkrævninger på forskningsbibliotekerne, og vil være interesseret i, om det er tal af denne størrelsesorden, man arbejder med.

Det kunne endelig være interessant at sammenligne antallet af lånerer, der ikke afleverer deres materiale rettidigt, med det samlede antal lånerer.

Svar (10/2 89):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Som led i moderniseringsbestræbelserne ved Det Kongelige Bibliotek blev det pr. 11. maj 1987 besluttet at indføre en seks-månedersgrænse for alle fremtidige udlån. Dette skete ud fra ønsket om at sikre potentielle lånerer en hurtigere adgang til Det Kongelige Biblioteks udlånsamlinger. For at sikre en nødvendig kontrol blev der samtidig foretaget en omlægning af udlånsnoteringen fra at følge personen til at følge det lånte dokument – registreret under udlånsdato.

For ikke at skulle anvende yderligere ressourcer på sideløbende styring af to forskellige former for udlånsnotering blev det samtidig besluttet at foretage en generalrevision af alle udlån fra før maj 1987. Derfor blev alle udlån ekspederet i perioden før 11. maj 1987 tilbagekaldt ved udsendelse af en generel henvendelse om at afvikle (eller forny) alle disse låneforhold. I de tilfælde, hvor den generelle opfordring ikke er blevet fulgt, er der efterfølgende blevet udsendt ikke under to individualiserede tilbagekaldelser på hver udlånt bibliografisk enhed, ligesom der i hvert eneste tilfælde er blevet foretaget særskilt magasinundersøgelse for at sikre mod fejlagtig tilbagekaldelse. Herudover har der i vidt omfang været tale om telefoniske oplysninger af lånerer og eftersøgninger via CPR-registret i de tilfælde, hvor lånerer i strid med reglementet har undladt at give oplysning om adresse- og/eller navneændringer.

Bibliotekets lånerer er blevet orienteret om generalrevisionen i tre nyhedsbreve fra Det Kongelige Bibliotek, et fra 1987 og to fra 1988. Endvidere har der været omtale af sagen i Universitetsavisen.

Størrelsesmæssigt har denne revision drejet sig om at afvikle låneforholdet for ca. 120.000 dokumenter (bøger m.m.) hos i alt ca. 13.000 lånerer. Ultimo 1988 henstod der imidlertid 976 dokumenter hos i alt 445 lånerer, som ikke var tilbageleveret, og for hvilke låneren havde ignoreret *mindst tre og op til seks tilbagekaldelser*.

For at bringe denne for Det Kongelige Bibliotek meget ressourcekrævende aktivitet til afslutning har de lånerer, som indtil medio december 1988 har ignoreret enhver henvendelse, modtaget et anbefalet brev fra biblioteket med krav om erlæggelse af en bøde på 100 kr. (inkl. tidligere forfaldne bøder) og betaling af et dobbelt administrationsgebyr på 320 kr. (for gentagne revisions- og magasinundersøgelser og udsendte tilbagekaldelser) samt omkostninger ved rekommanderet brevudsendelse (50 kr.), i alt 470 kr. I de tilfælde, hvor det anbefalede brev ikke har været anbringeligt som følge af manglende meddelelse om adresseforandring, er der ved efterfølgende genudsendelse tillagt et ekstra administrationsgebyr på 80 kr. samt yderligere omkostninger ved fornyet rekommanderet brevudsendelse (50 kr.).

Pr. 23. januar 1989 har i alt 226 lånerer modtaget anbefalede inddrivelsesbreve med trussel om umiddelbar fagedforretning, hvoraf 34 har opfyldt fordringen og afleveret, 13 har betalt og vedkendt et erstatningskrav, 21 har afleveret eller erkendt et erstatningsansvar, men ikke betalt gebyret, og 29 har reageret mundtligt eller skriftligt, men ikke betalt gebyr. Der henstod således 129 lånerer, som pr. 23. januar 1989 overhovedet ikke har reageret på inddrivelsesbrevet, ligesom der på samme tidspunkt manglede udsendelse af yderligere 219 inddrivelsesbreve.

For så vidt angår spørgsmålet om overdagspenge – forstået som betaling pr. bind pr. dag – finder ministeriet ikke, at der i den beskrevne inddrivelsesproces er tale om overdagspenge.

Ministeriet har anmodet Rigsbibliotekarembetet om at udarbejde vejledende retningslinjer for fastsættelse af gebyrer og bøder. Dette arbejde pågår i embedet, men det vil tage nogen tid endnu, førend retningslinjerne vil være udarbejdet.

[Kulturministeren]

På den givne foranledning kan jeg oplyse, at jeg ikke forventer, at der bliver tale om at opkræve beløb i den ovennævnte størrelsesorden i ordinære tilfælde af for sen tilbagelevering af lånt materiale, men det kan ikke udelukkes, at der i særlig grove tilfælde bør fastsættes bestemmelser om, at lånerne må betale bibliotekets omkostninger ved tilbagekaldelsesproceduren.

Spm. nr. S 482

Til *trafikministeren* (31/1 89) af:

Lysholm Christensen (KRF):

»Hvorfor tillægger ministeren lokale personers udsagn om digeforholdene i det vestjyske område så ringe betydning?«

Begrundelse

Strandfogder, fiskere og landmænd på den jyske vestkyst mener samstemmende, at der er grund til at frygte et digegennembrud ved en vedvarende storm. Det virker ejendommeligt, at ministeren ikke har tillagt deres vurdering særlig betydning ved afgørelsen af, om det er nødvendigt hurtigt at tage ekstra kystsikringsinitiativer.

Svar (10/2 89):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Målet med kystsikringen på den jyske vestkyst er, at der ved udførelse af kystsikringsforanstaltninger søges tilvejebragt et sikkerhedsniveau mod gennembrud svarende til en statistisk middeltidsafstand på 100 år mellem forekomsten af stormsituationer, i hvilke sikkerhedsniveauet nås eller overskrides.

Omfanget af de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde denne målsætning, er naturligvis undergivet en løbende vurdering.

Ved begyndelsen af efteråret 1988 var den tilstræbte sikkerhed mod gennembrud til fjordområder m.m. med permanent bebyggelse, landbrug, erhverv m.v. til stede, og efter Kystinspektorets bedste skøn er der ikke efter julestormen i 1988 konstateret så store skader, at sikkerheden er kommet under dette niveau.

Imidlertid er der for en sikkerheds skyld iværksat opmålinger og beregninger m.m. for at konstatere, om der enkelte steder skulle være behov for en øjeblikkelig forstærkning, som i så

tilfælde vil blive iværksat. De planlagte kystsikringsarbejder inden for de udarbejdede handlingsplaner vil blive gennemgået i lyset af de indtrufne stormskader og revideret i fornødent omfang.

Som det vil være spørgeren bekendt, har jeg den 30. januar 1989 haft et møde i Hvide Sande, hvori en række lokale personer deltog. Mødet var foranlediget af de udtalelser, som fra forskellige lokal side var fremsat.

Jeg mener hermed at have vist min lydhørhed over for lokale udsagn.

Jeg må i øvrigt lægge afgørende vægt på, at der på nævnte møde i Hvide Sande fra Ringkøbing Amtskommunes og de tre kystkommuners side fortsat var fuld tilslutning til den af Kystinspektorets anlagte strategi vedrørende kystsikringen i Ringkøbing Amt og det for denne fulgte i forening med nævnte myndigheder fastlagte program.

Spm. nr. S 483

Til *arbejdsministeren* (31/1 89) af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, dersom lønmodtagernes indestående i Lønmodtagernes Dyrtidsfond bliver investeret ud fra politiske/faglige interesser eller hensyn, som er LD's formål uvedkommende?«

Begrundelse

Besvarelsen bedes givet i tilknytning til oplysningerne i Ekstra Bladet den 28. januar 1989 om LD's køb af Tjenerforbundets ejendom i Vendersgade 24. Fremstillingen efterlader det klare indtryk, at købet ikke er dirigeret af ønsket om at sikre den bedst mulige investering, men snarere af en aldeles uheldig sammenblanding af interesser hos den personkreds, der dominerer ledelsen i LD på købstidspunktet. Er omstændighederne ved handelen korrekt og fyldestgørende gengivet, er der efter min mening tale om en højst bekymrende forvaltning af fondens midler, som må give stof til politisk eftertanke.

Sagens principielle indhold understreges af det forhold, at staten jo har udpeget de seks af bestyrelsens 21 medlemmer.

(Se svaret på spm. nr. S 484).

Spm. nr. S 484

Til finansministeren (31/1 89) af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, dersom lønmodtagernes indestående i Lønmodtagernes Dyrtingsfond bliver investeret ud fra politiske/faglige interesser eller hensyn, som er LD's formål uvedkommende?«

Begrundelse

(Som til spm. nr. S 483).

Svar (7/2 89):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Efter aftale med finansministeren fremsender jeg en fælles besvarelse af spørgsmål nr. S 483 og S 484 stillet af Pia Christmas-Møller (KF) enslydende til henholdsvis arbejdsministeren og finansministeren.

Det fremgår af begrundelsen, at baggrunden for spørgsmålet er nogle artikler i Ekstra Bladet, hvori det med henvisning til to unavngivne ejendomseksperter hævdes, at Lønmodtagernes Dyrtingsfond har købt ejendommen Vendersgade 24 i København til overpris.

Arbejdsministeriet har indhentet følgende udtalelse fra LD:

»Lønmodtagernes Dyrtingsfond besluttede i juni 1988 at købe ejendommen Vendersgade 24 til en købspris på 9,5 mio. kr. Sælgeren er Tjernerforbundet i Danmark.

Købet er sket på normale forretningsmæssige vilkår og som en normal del af Dyrtingsfondens investeringspolitik.

En uvildig vurdering af ejendomsmæglerfirmaet Sadolin & Albæk viser en vurderingssum på 10,9 mio. kr., jf. vedlagte brev af 8. juni 1988.«

Kopi af brevet af 8. juni 1988 vedlægges.

Jeg kan henholde mig til fondens udtalelse.

Jeg har orienteret Finanstilsynet, der efter loven om LD fører tilsyn med fonden, herunder fondens anbringelse af midler.

Bilag

Vedrørende Vendersgade 24 og 31, 1363 København K

Den 18. april afleverede jeg følgende driftsregnskab for ovennævnte ejendom:

Indtægter:

774 m ² kontor a 850 kr./m ²	657.900 kr.
280 m ² kælder a 250 kr./m ²	70.000 kr.
5 lejligheder a 30.000 kr./år	<u>150.000 kr.</u>
	877.900 kr.

Udgifter:

Erhvervsdelen,	
15 pct. af 727.900 kr. =	109.200 kr.
Boligdelen,	
40 pct. af 150.000 kr. =	<u>60.000 kr.</u>
Til forrentning	<u>708.700 kr.</u>

Erhvervsdelen beregnes med en startforrentning på 8 pct., hvilket giver 727.900 kr. ÷ 109.200 kr. = 618.700 kr. til forrentning, og med 8 pct. en værdi på 7.734.000 kr.

Boligdelen beregnes med en startforrentning på 4½ pct., hvilket giver 150.000 kr. ÷ 60.000 kr. = 90.000 kr. til forrentning, og med 4½ pct. en værdi på 2.000.000 kr.

Til dette beløb skal lægges ca. 360.000 kr. depositum for erhverv og ca. 100.000 kr. depositum og forudbetalt leje for boliger. I alt bliver værdien 10,2 mio. kr.

Efter besigtigelsen den 18. maj 1988 vil jeg anslå kælderen til 500 kr./m² i stedet for 250 kr./m², dels på grund af indretningen (klinkebelagt, beklædte vægge, mødelokaler indrettet etc.), dels på grund af, at en stor del har en sådan højde i forhold til terræn, at den ifølge Arbejdstilsynets regler kan anvendes som arbejdsplads.

Dette giver 70.000 kr. mere i driftsindtægt og ifølge ovenstående kalkulationsmetode 60.000 kr. mere til forrentning. Med 8 pct. startforrentning giver dette ca. 0,7 mio. kr. mere i værdi, altså 10,9 mio. kr.

Denne vurdering bygger, hvad beboelsesdelen angår, på faktiske lejer, nogle over 30.000 kr. og nogle under 30.000 kr.

Hvad erhvervsdelen angår, er lejen anslået som § 47-leje, idet lejemålene dels bliver leveret tomme, dels inden for overskuelig tid bliver tomme og derfor kan formodes mindst at give den anførte leje. Hvad stueetagen til højre angår, er situationen os bekendt uafklaret.

Vicedirektør

Peter Bache Vognbjerg

Lønmodtagernes Dyrtingsfond

Den 8. juni 1988

[Arbejdsministeren]

Driftsomkostninger er anslåede størrelser, men en senere efterkalkulation giver:

Skatter og afgifter	ca. 59.400 kr.
Forsikring	ca. 24.500 kr.
Udvendig vedligeholdelse, anslået, 1.575 m ² a 40 kr./m ²	ca. 63.000 kr.
Administration og diverse, anslået 3 pct. af leje	ca. 26.300 kr.
	<u>ca. 173.200 kr.</u>

hvilket i forhold til de anslåede 169.200 kr. er ret præcist.

Med venlig hilsen

Sadolin & Albæk

Pelle Sadolin

direktør, cand. polit.

Spm. nr. S 485

Til fiskeriministeren (31/1 89) af:

Arne Jensen (S):

»Hvilke overvejelser har ministeren gjort sig vedrørende de økonomiske konsekvenser for danske fiskere af, at ministeren overvejer forslag om, at alle faststående redskaber skal afmærkes med lysbøjer?«

Begrundelse

Det fremgår af dagspressen, at fiskeriministeren skulle have under overvejelse at pålægge alle danske fiskere – langs alle kyststrækninger, også langs Vestkysten og i de indre fjorde – en forpligtelse til at forsyne alle faststående redskaber med lysafmærkninger.

En sådan bestemmelse vil være ganske økonomisk belastende for både erhvervs- og bierhvervsfiskere, og det forekommer urimeligt, at dansk fiskerierhverv alene skal afholde disse udgifter, hvis en sådan afmærkning er nødvendig af hensyn til lystsejlere.

Det er af interesse at få oplyst, i hvilket omfang Fiskeriministeriet selv vil deltage i en sådan udgift, som for den enkelte fisker kan andrage op til 20.000–25.000 kr. pr. år, og i hvilket omfang især tyske lystfartøjer skal bidrage til afholdelse af disse udgifter.

Svar (8/2 89):

Fiskeriministeren (Gammelgaard):

Gennem nogen tid har Fiskeriministeriet og Farvandsvæsenet i samarbejde med fiskerierhvervets organisationer forhandlet om nye regler for afmærkning af faststående fiskeredskaber til afløsning af forældede bestemmelser herom i lov om saltvandsfiskeri.

Særlig hvad angår lysafmærkning, kan nævnes, at de gældende regler i saltvandsfiskeriloven giver fiskerikontrollen adgang til at påbyde lysafmærkning af bundgarn, hvor dette skønnes nødvendigt af hensyn til at hindre påsejling af fiskernes redskaber.

I udkastet til de nye regler er der ikke lagt op til afgørende ændringer heri. Det vil i bekendtgørelsen ikke blive krævet, at alle yderpæle på fritstående redskaber forsynes med lysafmærkning.

Jeg lægger naturligvis vægt på, at der kan fastsættes et regelsæt, som er i overensstemmelse med fiskerierorganisationernes interesser.

Spm. nr. S 486

Til kommunikationsministeren (1/2 89) af:

Behnke (FP):

»Vil ministeren bekræfte, at regeringen fremsætter et lovforslag om reklamer i lokal-tv i god tid inden 1. marts 1989?«

Begrundelse

Ministeren afgav i et samråd i Folketingets Kulturudvalg den 25. januar 1989 et løfte om, at et lovforslag om reklamer i lokal-tv ville blive fremsat ». . . i god tid inden 1. marts 1989«.

Imidlertid fremgår det af en artikel i Det Fri Aktuelt den 30. januar d.å., at den radikale gruppeformand, Marianne Jelved, ikke mener, at ». . . der overhovedet kan fremskaffes argumenter, som kan få mig til at ændre holdning«.

Spørgeren vil derfor gerne have ministeren til at bekræfte sine egne udtalelser fra den 25. januar d.å. og dermed dementere Marianne Jelveds udsagn.

Svar (8/2 89):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Spørgeren henviser i sin begrundelse for spørgsmålet til det samråd, der den 25. januar 1989 blev afholdt i Kulturudvalget til belysning af planerne om indførelse af reklamer i lokal-tv.

[Kommunikationsministeren]

Som jeg under dette samråd havde lejlighed til at uddybe, er der en nøje sammenhæng mellem reklamering i lokal-tv og reklamering som indtægtskilde for TV 2. Denne sammenhæng har været baggrunden for, at regeringen har fundet det rigtigt at inddrage erfaringer fra indførelsen af reklamer i det landsdækkende TV 2 pr. 1. oktober 1988 i overvejelserne, forinden lovforslag fremsættes. Formålet hermed er at forelægge Folketinget det bedst mulige beslutningsgrundlag.

Spørgsmålet giver mig anledning til at bekræfte, at der arbejdes målbevidst på at vurdere konsekvenserne for TV 2's finansieringsgrundlag af en indførelse af reklamer i lokal-tv samt af udviklingen på medieområdet i øvrigt.

Jeg kan endvidere bekræfte, at det er min hensigt at fremsætte et forslag til ændring af loven om radio- og fjernsynsvirksomhed i nær fremtid.

Spm. nr. S 487

Til statsministeren (1/2 89) af:

Behnke (FP):

»Vil statsministeren sørge for, at forliget om indførelse af reklamer i lokal-tv bliver overholdt?«

Begrundelse

Udtalelser fra den radikale gruppeformand, Marianne Jelved, i Det Fri Aktuelt fra den 30. januar 1989 bringer fornyet tvivl om, hvorvidt regeringen agter at overholde det indgåede forlig fra sommeren 1988.

I betænkningen over lovforslag nr. L 18, Folketingsåret 1987-88 (2. samling) fremgår det af betænkningsteksten:

»... spørgsmålet om reklamer i lokal-tv vil blive taget op til behandling i begyndelsen af folketingsåret 1988-89 i sammenhæng med en revision af TV 2-lovgivningen med henblik på lovmæssig afklaring af reklamer i lokal-tv senest 1. marts 1989«.

I samme betænkning afgiver de tre nuværende (og daværende) regeringspartier et selvstændigt betænkingsbidrag, hvoraf det fremgår:

»Ministeren har tilkendegivet, at han vil rejse spørgsmålet i sammenhæng med en fremrykning af tidspunktet for revisionen af TV 2-loven med henblik på, at reklamer i lokal-tv gøres lovlige pr. 1. marts 1989«.

Som det fremgår af regeringspartiernes eget betænkingsbidrag, var det regeringens daværende trafik- og kommunikationsminister, som i samråd i Folketingets Kulturudvalg afgav løftet om reklamer fra 1. marts 1989.

Nu nærmer vi os med hastige skridt 1. marts 1989, og regeringen har endnu ikke fremsat det nødvendige lovgrundlag. Spørgeren vil derfor gerne have statsministeren - som regeringsleder - til at fastslå, at forliget fra sommeren 1988 og det klare og utvetydige betænkingsbidrag bliver overholdt.

Svar (9/2 89):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Spørgsmålet giver mig anledning til at bekræfte, at regeringen har arbejdet efter sin målsætning, som denne blev tilkendegivet i Kulturudvalgets betænkning af 24. juni 1988 over lovforslaget om reklamer i lokalradio m.m. (L 18), som spørgeren henviser til i begrundelsen for spørgsmålet. Det vil sige, at der skulle kunne ske en lovmæssig afklaring af spørgsmålet om reklamer i lokal-tv pr. 1. marts 1989, idet dette spørgsmål skulle tages op i sammenhæng med en revision af bestemmelserne om TV 2.

Som det vil være bekendt, har regeringen fundet det rigtigt at inddrage erfaringer fra den første periode med reklamer i det landsdækkende TV 2 - fra den 1. oktober 1988 - med henblik på at kunne forsyne Folketinget med det bedst mulige beslutningsgrundlag. Det lovforberejdede arbejde er ved at være afsluttet, og det er regeringens hensigt at fremsætte forslag til ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed i nær fremtid.

Spm. nr. S 488

Til socialministeren (1/2 89) af:

Jane Oksen (FP):

»Vil ministeren redegøre for reglerne for medicinkort for 1989 set i forhold til reglerne for 1988?«

Begrundelse

En person med højeste førtidspension fik i 1988 ud over sygesikringstilskuddet 100 pct. fra kommunen til gruppe 1-medicin og 50 pct. til gruppe 2-medicin.

[Jane Oksen]

I 1989 er medicinbevillingen nedsat til 26 pct. til gruppe 1-medicin og 13 pct. til gruppe 2-medicin, selv om personens økonomiske forhold er uændrede (ingen indtægter ved siden af pensionen).

Svar (9/2 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Tilskud til pensionisters medicinudgifter (medicinkort) ydes som personligt tillæg efter pensionslovens § 17.

Med virkning fra 1. januar 1988 er der sket en række ændringer i reglerne om personlige tillæg efter lov om social pension. Ændringerne berører ikke de principper, hvorefter almindeligt og særligt personligt tillæg bliver tildelt, herunder tillæg til pensionisters medicinudgifter, men angår beregningen af alle tildelte tillæg. Reglerne for tildeling af varmetillæg blev dog samtidig ændret.

Personlige tillæg kan udbetales, hvis pensionisters økonomiske forhold er særlig vanskelige. Ved kommunens afgørelse af, om betingelserne for tildeling af personligt tillæg til dækning af pensionisters medicinudgifter er opfyldt, må der i det konkrete tilfælde anlægges en samlet vurdering af pensionistens økonomiske forhold.

De nye regler om personlige tillæg medfører, at en tildelt hjælp til dækning af medicinudgifter skal beregnes efter pensionistens personlige tillægsprocent. Tillægsprocenten fastsættes på grundlag af størrelsen af indtægterne ved siden af pensionen.

Er disse pr. 1. januar 1989 mindre end 10.800 kr. og 21.600 kr. årligt for henholdsvis enlige og gifte, er tillægsprocenten 100.

Er indtægterne ved siden af pensionen større, nedsættes tillægsprocenten forholdsmæssigt, jf. lovens § 31, stk. 3.

Hvis en pensionist med en personlig tillægsprocent på 100 får tildelt et personligt tillæg, udbetales det med det beløb, der svarer til fuld ydelse for det, der ydes hjælp til. Er den personlige tillægsprocent mindre end 100, udbetales det tildelte tillæg med den lavere procent af det beløb, der svarer til fuld ydelse.

Det er som hidtil det sociale udvalg, der fastsætter størrelsen af beløbet for fuldt personligt tillæg.

Jeg kan tilføje, at det, der er anført i begrundelsen for spørgsmålet om forskellen i størrel-

sen af den ydede hjælp til dækning af en pensionists medicinudgifter i 1988 og 1989, ikke skyldes de ændrede regler om beregning af personligt tillæg, men alene kan tilskrives det sociale udvalgs kompetence til at fastsætte størrelsen af tillægget ved fuld ydelse.

Spm. nr. S 495

Til *justitsministeren* (1/2 89) af:

Leif Hermann (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at reglerne vedrørende handel med fast ejendom revideres således, at der indføres en fortrydelsesbestemmelse?«

Svar (14/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Et udvalg under Justitsministeriet har i 1987 afgivet betænkning nr. 1110/1987 om tilbagetrædelsesret ved aftaler om køb af fast ejendom og opførelse af bygning. Der har i udvalget været overvejende tilslutning til at indføre en særlig fortrydelsesret for købere af fast ejendom, og der er i betænkningen stillet forslag om, at der ved en særlig lov indføres en sådan fortrydelsesret. Ejendomsmæglerens repræsentant i udvalget har dog udtalt sig herimod.

Betænkningen har været til høring hos de berørte myndigheder og organisationer. Der er blandt høringsinstanserne delte meninger om flertallets forslag til en særlig fortrydelsesret.

Udvalget fortsætter drøftelserne af andre spørgsmål vedrørende reguleringen af parternes retsstilling i forbindelse med køb af fast ejendom. Udvalget drøfter herunder bl.a. spørgsmål om reguleringen af ansvaret for mangler ved faste ejendomme, herunder nye forsikringsordninger, ligesom udvalget i den forbindelse nærmere overvejer behovet for lovregler, f.eks. om reklamation og forældelse. Udvalget drøfter endvidere spørgsmålet om indførelse af offentligt godkendte standardformularer ved køb af fast ejendom.

Udvalgets arbejde vil formentlig kunne afsluttes med afgivelse af betænkning i løbet af 1990. Jeg har endnu ikke afsluttet mine overvejelser om, hvorvidt et lovforslag om tilbagetrædelsesret skal fremsættes særskilt eller det vil være mest hensigtsmæssigt at afvente udvalgets nye betænkning for derefter at fremsætte lovforslag om en samlet regulering af parternes retsstilling ved køb af fast ejendom.

Spm. nr. S 496

Til *justitsministeren* (1/2 89) af:

Leif Hermann (SF):

»Vil ombudsmandens kritik af Det Kriminalpræventive Råds to SSP-pjecer medføre, at disse trækkes tilbage og omformuleres med henblik på en tydeliggørelse af retstilstanden vedrørende forvaltningslovens bestemmelser om videregivelse af personoplysninger?«

Begrundelse

Der henvises til ombudsmandens svar af 19. december 1988 til borgmesteren for Magistratens 3. Afdeling i København.

Svar (13/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Det Kriminalpræventive Råds pjecer om SSP-samarbejdet var alene tænkt som et supplement til Justitsministeriets almindelige vejledning om forvaltningsloven. Pjecerne byggede på et notat fra Justitsministeriet om forvaltningslovens betydning for SSP-samarbejdet. Notatet er sendt til Retsudvalget den 22. december 1986 (alm. del – bilag 122).

På baggrund af den kritik, som Folketingets Ombudsmand har rejst mod pjecerne, vil Justitsministeriet revidere notatet ud fra de retningslinjer, som ombudsmanden har tilkendegivet. Notatet vil herefter blive sendt til politimestrene til brug for SSP-samarbejdet.

Det Kriminalpræventive Råds SSP-udvalg vil behandle Folketingets Ombudsmands afgørelse på førstkommende møde med henblik på en revision af pjecerne. Rådet har i øvrigt oplyst, at man har sendt ombudsmandens skrivelse og den dertil hørende notits til samtlige politimestre til orientering.

Spm. nr. S 497

Til *miljøministeren* (2/2 89) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren konkretisere udgangspunktet for de nærmere overvejelser om en eventuel sammenlægning af tilsynet med det ydre miljø og med arbejdsmiljøet?«

Begrundelse

Der henvises til bemærkningen om Miljøtilsynet i ministerens fremsættelsestale til lovforslag nr. L 162 om ændring af lov om kemiske stoffer og produkter.

Svar (8/2 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

I forbindelse med regeringens afbureaukratiseringsovervejelser har det været drøftet at sammenkoble tilsynet med det indre og det ydre miljø.

Drøftelserne har taget udgangspunkt i dels ønsket om en forenklet administrativ tilgang set med virksomhedernes øjne, dels et ønske om at samle den lokale ekspertise.

Der er i den forbindelse mellem Arbejdsministeriet og Miljøministeriet aftalt en række principper, som skal ligge til grund for overvejelserne om en sammenkobling af miljøtilsynet.

Disse principper er:

- Der etableres ét virksomhedsmiljøtilsyn.
- Virksomhedernes miljøtilsyn har som hovedsigte, at miljøproblemerne skal løses ved kilden.
- Informations- og vejledningsindsatsen skal styrkes og målrettes med sigte på, at virksomhederne i højere grad selv kan løse deres miljøproblemer.
- Tilsynet skal etableres ud fra princippet om, at der skal ske den størst mulige decentralisering og samling af miljøekspertisen (bedrifts-sundhedstjenestens, amtskommunernes, kommunernes og Arbejdstilsynets miljøekspertise samt miljø- og levnedsmiddelkontrolenhedernes) i et mindre antal regionale enheder.
- Ved tilsynets etablering bevares den nuværende lovgivning og det nuværende regelsæt i de eksisterende ressortministerier.
- Med etableringen af virksomhedernes miljøtilsyn skal eksisterende centrale enheder, f.eks. Direktoratet for Arbejdstilsynet, nedlægges eller reduceres mest muligt.
- Tidsplanen for realiseringen af virksomhedernes miljøtilsyn er 1989–1992, således at tilsynet er i funktion ved realiseringen af det indre marked.

Spørgsmålet om etablering af et fælles miljøtilsyn involverer såvel arbejdsmarkedets parter som de kommunale organisationer, ligesom

[Miljøministeren]

spørgsmålet endelig er et politisk spørgsmål i forbindelse med de fornødne lovændringer.

De videre overvejelser vil derfor i første omgang bestå af en række drøftelser, som arbejdsministeren og jeg vil tage med de involverede organisationer om mulighederne for at udmønte principperne i et operationelt forslag.

Spm. nr. S 499

Til *kommunikationsministeren* (1/2 89) af:

Erling Christensen (S):

»Kan en tjenestemand i postvæsenet på grund af sygdom eller af anden væsentlig årsag kræve deltidsansættelse/nedsat timetal?«

Svar (8/2 89):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Ifølge tjenstemandslovens § 58, stk. 2, kan vedkommende minister eller den, ministeren bemyndiger dertil, efter retningslinjer fastsat af finansministeren indrømme en tjenestemand anden tjenestefrihed uden for den egentlige ferie.

Ifølge tjenstemandslovens § 58, stk. 3, kan vedkommende minister eller den, ministeren bemyndiger dertil, imødekomme tjenstemandens anmodning om nedsat tjenestetid for begrænset tid eller indtil videre mod tilsvarende lønnedsættelse, såfremt det er foreneligt med tjenestens tarv.

Anmodninger fra tjenstemænd om tjenestetidsnedsættelse mod tilsvarende lønreduktion imødekommes så vidt muligt, medmindre vægtige tjenstlige, praktiske, økonomiske eller lignende hensyn taler imod det.

Imødekommelse af anmodning om nedsat tjenestetid må i øvrigt være foreneligt med den bedst mulige udnyttelse af personale, lokaler, maskiner m.v. samt kundebetjeningen.

I medfør af tjenstemandslovens § 58, stk. 4, har Finansministeriet i cirkulære af 5. juli 1973 om statstjenstemænds forhold i forbindelse med sygdom i § 5 fastsat, at en tjenestemand, der af helbredsmæssige grunde midlertidigt er ude af stand til at udføre fuld tjeneste, efter indhentet udtalelse fra Helbreds-nævnet kan opnå tilladelse til nedsættelse af tjenestetiden med indtil halvdelen i indtil tre måneder med bibeholdelse af fuld lønning. Nedsættelse af tjenestetiden ud over tre måneder kan ske efter ind-

hentet udtalelse fra Finansministeriet, der samtidig tager stilling til tjenstemandens lønmæssige stilling under den fortsatte tjenestetidsnedsættelse. Efter praksis vil tjenestetidsnedsættelse med bibeholdelse af fuld lønning kun blive givet, såfremt der er udsigt til, at tjenesten genoptages fuldt ud, og tjenestetidsnedsættelse med fuld løn vil normalt ikke blive givet for en samlet periode på mere end ca. seks måneder.

En tjenestemand, der er delvis tjenstudygig som følge af tilskadekomst i tjenesten, kan efter indhentet udtalelse fra Finansministeriet opnå tilladelse til nedsættelse af tjenestetiden for en begrænset tid eller indtil videre med bibeholdelse af fuld lønning.

Spm. nr. S 500

Til *justitsministeren* (1/2 89) af:

Ole Henriksen (SF):

»Hvad er årsagen til, at otte polske elevatormontører den 1. september 1988 har fået opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, til trods for at der ved henvendelse til den fagforening, som beskæftiger elevatormontører, er givet tilsagn om, at der kan anvises kvalificeret arbejdskraft til det pågældende arbejde?«

Begrundelse

I august måned henvendte advokaten for det danske aktieselskab Schindler Elevator sig til Dansk Metal, afdeling 15, som organiserer elevatormontørerne i København, og forespurgte, om man igennem afdelingen kunne anviser 10-12 elevatormontører til montage af et antal elevatorer på et nybyggeri beliggende på Dal-gas Boulevard.

Metalafdelingen bekræftede, at man var i stand til at stille den fornødne arbejdskraft til rådighed.

Til trods herfor henvendte firmaet sig til det lokale arbejdsmarkedsnævnet og fik tilladelse til, at otte polske elevatormontører kunne få opholds- og arbejdstilladelse for at udføre det pågældende arbejde.

Metal, afdeling 15, protesterede over for arbejdsmarkedsnævnet, som alligevel opretholdt tilladelserne.

Der må da være et eller andet galt et sted!

Svar (14/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Justitsministeriet har fra Direktoratet for Udlændinge modtaget oplysning om, at en advokat den 13. juli 1988 på vegne af et elevatorfirma ansøgte Direktoratet for Udlændinge om opholds- og arbejdstilladelse for et antal polske elektromekanikere i perioden fra den 1. september 1988 til den 31. maj 1989.

Ved skrivelse af 12. august 1988 meddelte arbejdsmarkedsnævnet i København, at betingelserne for dispensation fra det gældende stop for udstedelse af arbejdstilladelser ikke var til stede, idet der ikke var tale om personer med uddannelser eller færdigheder, som ikke kunne skaffes her i landet. Nævnet kunne derfor ikke anbefale, at der blev meddelt arbejdstilladelse.

Ved skrivelse af 22. august 1988 til arbejdsmarkedsnævnet oplyste advokaten blandt andet, at udbudet af ledig arbejdskraft på området var særdeles beskedent, og at det var nødvendigt at ansætte udenlandsk arbejdskraft i en oplæringsperiode.

Efter fornyet behandling af sagen meddelte arbejdsmarkedsnævnet ved skrivelse af 19. september 1988, at nævnet kunne anbefale, at der meddeltes arbejdstilladelse til et antal polske statsborgere i tiden indtil 31. maj 1989.

Den 22. november 1988 bemyndigede Direktoratet for Udlændinge herefter den danske ambassade i Warszawa til at give de polske arbejdere opholdstilladelse indtil 1. juni 1989 med ret til beskæftigelse ved det pågældende elevatorfirma.

En afdeling af Dansk Metal har herefter ved skrivelse af 30. november 1988 rettet henvendelse til Justitsministeriet om sagen. Justitsministeriet har i den anledning den 1. februar 1989 sendt afdelingen en udtalelse af 27. januar 1989 fra Direktoratet for Udlændinge med anmodning om at modtage eventuelle yderligere bemærkninger.

Justitsministeriet vil senere besvare henvendelsen fra Dansk Metal.

Spm. nr. S 501

Til *justitsministeren* (2/2 89) af:

Duetoft (CD):

»Finder ministeren, at Dansk Flygtningehjælps rapport af 4. januar 1989 om forholdene i Ungarn for rumænske flygtninge er tilstrækkeligt grundlag for at træffe en beslutning om Ungarn som første modtagerland?«

Begrundelse

Spørgsmålet er en gentagelse af spm. nr. S 432, idet ministerens besvarelse heraf ikke indeholder en stillingtagen til materialets kvalitet, men kun en beskrivelse af, hvorledes asylsager afgøres.

Svar (14/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Som anført i mit svar af 1. februar 1989 på det ligelydende spørgsmål nr. S 432 er det Direktoratet for Udlændinge og Flygtningenævnet, som efter udlændingelovens § 7 tager stilling til, om der kan meddeles asyl.

Direktoratet for Udlændinge og Flygtningenævnet afgør de enkelte ansøgninger om asyl ud fra en samlet vurdering af alle sagens omstændigheder og de foreliggende oplysninger om forholdene i hjemlandet eller et eventuelt første asylland. Sådanne oplysninger tilvejebringes normalt af Udenrigsministeriet og Dansk Flygtningehjælp.

Derimod kan jeg som justitsminister hverken træffe afgørelse om den enkelte asylsags oplysning eller om dens resultat.

Spm. nr. S 502

Til *sundhedsministeren* (2/2 89) af:

Jette Pors (CD):

»Vil ministeren kommentere artiklen i Ekstra Bladet af 2. februar 1989 set i lyset af den debat, som fandt sted i Folketinget i november 1988 om den akutte lægesituation i Grønland, samt oplyse, hvad ministeren agter at foretage for at standse denne urimelige situation?«

Begrundelse

Ved debatten den 15. november 1988 om forslag til folketingsbeslutning om lægebetjeningen i Grønland oplyste ministeren, at der ville blive fundet en løsning på den akutte lægesituation i Grønland, men ifølge avisartiklen eksisterer problemet desværre stadig væk i samme, om ikke i større, omfang.

Ministeren henviste i efteråret til de dengang indgåede overenskomster, som ville afhjælpe den alvorlige situation, men ifølge overlæge Ole Groth, Dronning Ingrid's Hospital i Nuuk, har der ikke fundet nogen bedring sted.

Svar (8/2 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg er ikke klar over, hvor spørgeren vil hen med dette spørgsmål.

Den artikel, som Ekstra Bladet bragte den 2. februar 1989, bygger alene på citater fra en udtalelse, som tidligere overlæge ved Dronning Ingrid's Hospital Ole Groth den 26. oktober 1988 afgav til landslægen i Grønland i forbindelse med dennes undersøgelse af de af psykiatrisk overlæge Kjeld Reiter rejste påstande. Der er i Ekstra Bladets artikel således ikke tale om nye oplysninger i forhold til Folketingets debat den 15. november 1988.

Sundhedsvæsenet i Grønland har dog fortsat rekrutteringsmæssige problemer, uanset at overenskomsten med virkning fra 1. januar 1989 indeholder lønmæssige forbedringer, og uanset at der er normeret 13 nye lægestillinger til Grønland. En del stillinger bliver således fortsat besat med vikarer.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at Lægeforeningen med virkning fra 1. april 1989 har sagt den indgåede overenskomst op, og nye overenskomstforhandlinger vil nu blive forberedt.

Spm. nr. S 503

Til *sundhedsministeren* (2/2 89) af:

Jette Pors (CD):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange vakanter lægestillinger der i dag findes inden for det grønlandske sundhedssystem, samt oplyse, hvor mange af de besatte stillinger der p.t. er besat med vikarer, og hvorledes de ikkebesatte stillinger fordeler sig rent geografisk?«

Begrundelse

Det vil være relevant at sammenligne den dagsaktuelle situation vedrørende lægestillingerne med de oplysninger, som blev forelagt Folketinget i efteråret 1988 i forbindelse med den debat, som tog sit udgangspunkt i netop denne problemstilling.

Svar (8/2 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Der er i dag normeret 78 lægestillinger i Grønland. Heraf er der først for nylig opnået bevillingsmæssig hjemmel for de 13 stillinger.

Disse har endnu ikke været opslået og er derfor ikke besat.

Ses der bort fra de 13 stillinger, er der ud af 65 normerede stillinger i dag besat 51. Heraf er 13 stillinger besat af vikarer. 14 stillinger er således ubesatte.

Tre af de ubesatte stillinger findes på Dronning Ingrid's Hospital. Heraf besættes de to pr. 1. maj 1989. De resterende 11 ubesatte stillinger er placeret i Nanortalik (1), Julianehåb (1), Godthåb (2), Sukkertoppen (1), Holsteinsborg (2), Jakobshavn (2), Upernavik (1) og Angmagssalik (1).

For vikariaternes vedkommende er fem på Dronning Ingrid's Hospital. De øvrige otte vikariater er placeret i Frederikshåb (2), Godthåb (3), Egedesminde (1), Jakobshavn (1) og Scoresbysund (1).

Spm. nr. S 504

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (2/2 89) af:

Aage Frandsen (SF):

»Hvilke kommentarer har ministeren til følgende oplysninger i Aarhus Stiftstidende den 28. januar 1989: »De tre universitetsinstitutter, som har til huse sammen med Forhistorisk Museum, skal nedlægges og deres aktivitet flyttes til Nationalmuseet?«

Begrundelse

Hvis de tre universitetsinstitutter nedlægges, kan man let risikere, at det særlige forskningsmiljø, som findes på Forhistorisk Museum, bliver ødelagt.

Svar (10/2 89):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Den omtalte artikel i Aarhus Stiftstidende refererer til et notat, som Undervisnings- og Forskningsministeriet har præsenteret for de humanistiske fakulteter.

Notatet indeholder en række forslag til besparelser og rationaliseringer ved de humanistiske fakulteter. Forslagene er eksempler på tiltag, som kan sikre, at der fortsat kan oprettholdes fem humanistiske fakulteter, og at alle de humanistiske fag, der i dag findes ved universiteterne, kan bevares ved mindst ét universitet.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

De humanistiske fakulteter vil i de kommende år opleve betydelige reduktioner i deres budgetter.

Årsagen er dels de generelle besparelser, som rammer alle uddannelsesinstitutioner, dels et faldende studentertal og dermed faldende unversitetsbevillinger. Så længe ledigheden for humanistiske kandidater fortsat er meget stor, er det ikke forsvarligt at øge tilgangen til disse uddannelser. Tværtimod kan det blive nødvendigt at nedsætte tilgangen yderligere.

De faldende bevillinger til humaniora, som fakulteterne har kendt siden sommeren 1988, betyder, at de enkelte fakulteter ikke vil kunne opretholde den meget brede vifte af ofte meget små fag, som de har i dag.

Sammenlægninger og en højere grad af arbejdsdeling er nødvendigt, hvis også de små humanistiske fag skal kunne overleve på en måde, som er forsvarlig både forskningsmæssigt og uddannelsesmæssigt.

Notatet er et oplæg til en dialog mellem fakulteterne og ministeriet i den kommende tid. Ministeriet har ikke taget stilling til de enkelte forslag i notatet. Der er sikkert mange andre forslag, der også vil kunne bidrage til det ønskede mål.

I første omgang har fakulteterne fået mulighed for at komme med deres bidrag. Drøftelserne mellem fakulteter og ministerium skulle gerne resultere i et principoplæg, som jeg håber at kunne tage stilling til i løbet af sommeren.

Før et sådant oplæg foreligger, vil jeg ikke tage stilling til de enkelte forslag.

En færdig plan for, hvordan vi kan løse humanioras problemer, skulle gerne foreligge sidst på efteråret.

Spm. nr. S 505

Til *justitsministeren* (2/2 89) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Vil ministeren oplyse, om en minister via en vejledning, et cirkulære, en bekendtgørelse eller lignende indirekte kan ophæve gældende lovgivning?«

Begrundelse

Socialministeren har ved besvarelse af spm. nr. S 422 oplyst følgende:

»Socialstyrelsen udsender i begyndelsen af februar 1989 en vejledning om seksualunder-

visning og seksuel oplæring af mennesker med ophold i institutioner for personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap og i særlige plejehjem: »Seksualitet – uanset handicap.«

I vejledningen omtales en lang række forhold, der har betydning for handicappedes muligheder for at få et seksualliv.

I afsnit 10 om straffelovens bestemmelser står om kontakt til prostituerede en enkelt sætning:

»Hvis det er beboerens ønske, vil en ansat endvidere kunne hjælpe beboeren i kontakt med en prostitueret.«

Dette er i modstrid med straffelovens paragraf 199, stk. 2, hvorefter prostitution ikke anses som lovligt erhverv.

Svar (10/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Socialstyrelsen har i forbindelse med udarbejdelsen af den vejledning, der omtales i begrundelsen for spørgsmålet, anmodet Justitsministeriet om at overveje, om straffelovens regler om forbrydelser mod kønsædeligheden ville være til hinder for at fastsætte nogle nærmere angivne generelle retningslinjer for seksualundervisning og seksualoplyring af handicappede.

Justitsministeriet indhentede en udtalelse fra Rigsadvokaten. Med hensyn til bestemmelsen i straffelovens § 229 om straf for den, der fremmer kønslig usædelighed ved for vindings skyld eller i oftere gentagne tilfælde at optræde som mellemmand mellem en prostitueret og en kunde, udtalte Rigsadvokaten, at bestemmelsen ikke kunne antages at angå tilfælde, hvor en anvisning, der foretages uden betaling, har et egentligt terapeutisk formål.

På den baggrund er det min opfattelse, at Socialstyrelsens vejledning om seksualundervisning til handicappede m.v. ikke er i strid med straffeloven, når det er anført, at en ansat i visse tilfælde straffrit vil kunne hjælpe en beboer i kontakt med en prostitueret.

Det bemærkes, at det i overensstemmelse med de generelle principper i vejledningens punkt 6 er forudsat, at formidling af kontakt til en prostitueret kun kan ske helt undtagelsesvis, og at en sådan formidling først kan ske efter, at alle egentlige behandlingsmuligheder uden held har været forsøgt. Det er endvidere klart,

[Justitsministeren]

at et besøg af en prostitueret aldrig kan betragtes som et af de tilbud, der stilles til rådighed for beboere i forbindelse med seksualoplysning, men at der er tale om en ekstraordinær mulighed, som selvfølgelig skal betales af beboeren selv.

Spm. nr. S 507

Til *miljøministeren* (2/2 89) af:

Tove Niemann (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at Danmarks Geologiske Undersøgelse har foretaget diverse analyser og vandboringer på Karup Hede, der beviser, at der er lige så stor nedsivning af nitrat fra den udyrkede jyske hede som fra den dyrkede og gødede landbrugsjord?«

Begrundelse

Formanden for Landsforeningen af Danske Kornproducenter, Erling Svendsen, udtalte på foreningens generalforsamling mandag den 31. januar 1989 i Nyborg, at Danmarks Geologiske Undersøgelse har foretaget undersøgelser, der påviser dette.

Svar (9/2 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som efter samråd med Danmarks Geologiske Undersøgelse har udarbejdet vedlagte kommentar til sagen, som var omtalt i Frederiksborg Amts Avis den 31. januar 1989.

Jeg kan henholde mig til denne kommentar.

Bilag

Miljøstyrelsen
Landbrugskontoret
Den 1. februar 1989

Til Frederiksborg Amts Avis.

Som kommentar til Deres artikel om en »nitratbombe« placeret under havmiljøplanen den 31. januar 1989 bedes De optage følgende kommentar:

Intet hold i kornproducenternes påstande om nitratforurening

Landsforeningen Danske Kornproducenter har på sit landsmøde fremsat påstande om, at

hemmelige undersøgelser af nitratnedsivningen ændrer grundlaget for vandmiljøplanen. Miljøstyrelsen har undersøgt grundlaget for påstandene, som støtter sig til undersøgelser i Karup Kommune udført af Danmarks Geologiske Undersøgelse. Havde landsforeningen ulejligen sig med at forhøre sig hos denne institution, ville den have kunnet konstatere, at de pågældende undersøgelser er en misfortolkning af offentligt tilgængelige data fra borearkivet ved Danmarks Geologiske Undersøgelse.

Der står ingen kompetente forskere bag disse konklusioner. Tværtimod findes der talrige utvetydige undersøgelser, der klart dokumenterer, at udsivningen fra landbrugsarealer kan være fra tre til ti gange større end udsivningen fra naturarealer.

Kornproducenternes påstande er således rent opspind, og det er beklageligt, at der på et tidspunkt, hvor der efterlyses samarbejde og saglighed omkring løsning af landbrugets kvælstofproblem, føres sådanne usaglige argumenter ind i debatten.

Med venlig hilsen

Mogens Dyhr-Nielsen
Miljøstyrelsens NPO-sekretariat

Spm. nr. S 508

Til *sundhedsministeren* (2/2 89) af:

Tove Niemann (FP):

»Kan ministeren oplyse, om udvidelsen af Amtssygehuset i Roskildes arbejdsopgaver ved amtssygehusets overtagelse af ca. 21.500 årlige celleprøver er i overensstemmelse med regeringens planer om afbureaukratisering bl.a. i amtterne og kommunerne?«

Begrundelse

Analysen af de 21.500 celleprøver, der tages hvert år, skal ifølge en beslutning truffet af et flertal i amtsrådet foregå i amtets eget regi, dvs. på patologisk afdeling ved Amtssygehuset i Roskilde.

Til at klare opgaven ansætter afdelingen en overlæge, fire laboranter og to lægesekretærer, og amtet investerer 1,2 mio. kr. i afdelingen til ombygning, inventar, apparatur, edb-udstyr m.m.

[Tove Nlemann]

Opgaven med at analysere celleprøverne blev tidligere for en stor dels vedkommende klaret af en række privatpraktiserende patologer.

Det forekommer indlysende, at det må være bedre og billigere, at celleprøverne som hidtil udføres i privat regi.

Svar (8/2 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Så vidt jeg har forstået, har Roskilde Amtsråd besluttet at indføre en anden ordning for de forebyggende livmoderhalskræftundersøgelser i amtskommunen. Man har således valgt at gå bort fra pipetmetoden og vil i stedet benytte smearmetoden. Ved den nye ordning tilbydes alle kvinder mellem 23 og 59 år hvert tredje år at få taget en celleprøve hos deres praktiserende læge, som sender prøverne til analyse på patologisk afdeling ved Amtssygehuset i Roskilde.

Amtskommunen har oplyst, at omkostningerne i forbindelse med analysen af celleprøverne er de samme som ved den tidligere fremgangsmåde. En af de ting, der opnås ved den nye ordning, er en bedre koordination af indkaldelserne, således at det undgås, at kvinderne indkaldes med mindre intervaller end tre år.

Det er amtskommunernes ansvar at vurdere fordele og ulemper ved denne omlægning.

Spm. nr. S 509

Til *trafikministeren (2/2 89)* af:

Stillinger (SF):

»Vil ministeren oplyse baggrunden for, at DSB-færgerne kan være forsinkede på grund af personalemangel?«

Begrundelse

På baggrund af den senere tids uheld og forsinkelser i DSB virker det foruroligende, at man nu også anvender personalemangel som årsag til forsinkelser.

Dette var tilfældet tirsdag den 31. januar 1989 på DSB-færgerne med afgang fra Korsør kl. 18.17. Færgerne blev forsinket på grund af personalemangel, blev det oplyst i højtaleren.

Ministerens besvarelse på, om baggrunden for personaleforsinkelserne er de besparelser, som blev gennemført på DSB-færgerne i 1988.

Samtidig bedes ministeren oplyse, hvad han agter at foretage for fremover at undgå forsinkelser af personalemæssige grunde.

Svar (10/2 89):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Besætningerne på DSB-færgerne arbejder i holddrift. Det betyder, at der til hver færge er knyttet et antal besætninger, der afløser hinanden efter typisk 8-12 timers vagt.

Reglen ved afløsninger er, at intet besætningsmedlem forlader færgerne, før den pågældende personligt har forvissat sig om, at afløseren er mødt om bord.

Baggrunden for, at intercityfærgerne »M/F Kronprins Frederik« blev forsinket i forhold til den planlagte afgang kl. 18.17 fra Korsør den 31. januar 1989, var, at en matros, der skulle have været afløst før afgang, havde forladt færgerne uden at have forvissat sig om, at afløseren, der udeblev, var mødt om bord.

Forsinkelsen har således ingen sammenhæng med gennemførelsen af rationaliseringen på færgerne eller med Søfartsstyrelsens fornyede besætningsfastsættelse for intercityfærgerne, der trådte i kraft den 1. juni 1988 som en konsekvens af vedtagelsen af lov nr. 239 af 1985 om skibes besætning.

Episoden har medført, at DSB har indskærpet reglerne for afløsning over for de ansatte på færgerne. Jeg finder derfor ikke anledning til at foretage yderligere i anledning af det passerende.

Spm. nr. S 510

Til *socialministeren (2/2 89)* af:

Jane Oksen (FP):

»Vil ministeren give en opgørelse over antallet af Den Sociale Ankestyrelsers sager vedrørende tvangsfjernelser af børn i 1987 og eventuelt i 1988 i lighed med den af styrelseschef N. Raaschou-Nielsen i Jyllands-Posten den 14. januar 1988 givne?«

Svar (13/2 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Den Sociale Ankestyrelse har oplyst følgende:

[Socialministeren]

1987

Antal mødebehandlede sager	127
Heraf ændret i ankemøde	9
Indbragt for landsretten	76
Stadfæstet af landsretten	45
Hævede og afviste sager	16
Ophævelse	9
Verserende	6

Optælling er sket i august 1988.

1988

Antal mødebehandlede sager	146
Heraf ændret i ankemøde	6
Indbragt for landsretten	76

For 1988 er der tale om en foreløbig opgørelse pr. 7. februar 1989. Mange af retssagerne er endnu verserende. En endelig opgørelse vil først foreligge senere på året.

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 512

Til *sundhedsministeren* (2/2 89) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvor langt ministeriet er kommet med gennemførelsen af ernæringspolitikens 4. hovedelement, institutionskost, og hvilke planer der foreligger?«

Begrundelse

I maj 1984 vedtog et stort flertal i Folketinget en dansk ernæringspolitik. Et af de fem hovedelementer er institutionskost.

Daglig serveres der ca. 1 million måltider fra offentlige køkkener, og ca. 300.000 personer får hele eller den væsentligste del af deres kost fra det offentlige, dels i primær- og amtskommuners regi, dels i statens regi. Det offentlige bør sikre, at brugerne får en kost, der opfylder de optimale kvalitetsmæssige og sundhedsmæssige krav, og institutionskost bør fremstå som eksempel på en hensigtsmæssig og korrekt sammensat kost. Således vil en hensigtsmæssig ernæring også være en del af det sygdomsforebyggende arbejde, da en del sygdommes opståen og udvikling kan føres tilbage til en forkert ernæring.

Staten har påtaget sig gennemførelsen af en dansk ernæringspolitik. Derfor stilles spørgsmålet om status vedrørende arbejdet og fremtiden på det forplejningsmæssige område.

Svar (8/2 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Den daværende miljøminister bad i oktober måned 1986 Levnædsmiddelstyrelsen om at forberede opbygningen af et storkøkkencentret pr. 1. januar 1987. Efter planen skulle centeret i en forsøgsperiode på to år (1. januar 1987 – 31. december 1988) benyttes til at undersøge behovet for centeret samt til markedsføring og vidensopbygning.

Centerets aktiviteter kan inddeles i fire overordnede områder: indtægtsdækket virksomhed, basisprojekter (f.eks. almenyttige projekter uden vederlag), vidensopbygning samt sagsbehandling. Målet har været, at centeret i væsentlig grad skulle finansiere sig selv ved salg af knowhow, edb, kurser m.v.

Forsøgsperioden er netop udløbet, hvorfor ministeriet i samarbejde med styrelsen vil foretage en evaluering af de første to år med henblik på stillingtagen til, i hvilken form centeret skal videreføres.

Det er min umiddelbare opfattelse, at centerets virksomhed fremover må koncentreres om rådgivning til interessenterne på storkøkkenområdet, hvilket til dels kan ske i form af indtægtsdækket virksomhed.

Jeg finder det endvidere hensigtsmæssigt, at centeret søger at koordinere de forskellige tiltag på området med henblik på en forbedring og effektivisering af institutionskosten, herunder at centeret videreformidler oplysning og information til de involverede parter på området.

Planlægningen og gennemførelsen af konkrete projekter må derimod overlades til private virksomheder, som Storkøkkencentret til gengæld kan bistå på konsulentbasis.

Storkøkkencentret fortsætter sine aktiviteter ud fra de eksisterende retningslinjer, indtil rammerne for den fremtidige virksomhed er fastlagt.

Spm. nr. S 513

Til *miljøministeren* (2/2 89) af:

Henning Nielsen (S):

[Henning Nielsen]

»Har ministeren truffet beslutning om at droppe sydløsningen i Skjern Å-projektet og i givet fald med hvilken begrundelse?«

Begrundelse

I Ringkøbing Amts Dagblad den 1. februar 1989 oplyse Venstres miljøpolitiske ordfører, Hanne Severinsen, at regeringspartierne nu reelt har droppet Skjern Å-projektets sydløsning.

Svar (9/2 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Skjern Å-arbejdsgruppens flertal har i juni og oktober 1988 indstillet til mig, at den såkaldte sydløsning i Skjern Å-projektet søges gennemført. Denne omfatter området mellem Borris og Ringkøbing Fjord og vil koste omkring 110 mio. kr.

Jeg mener på baggrund af vurderinger i Skov- og Naturstyrelsen og Miljøstyrelsen, at der fagligt og økonomisk kun er to realistiske muligheder: enten gennemførelse af en samlet løsning i etaper over en årrække fra Borris til Ringkøbing Fjord eller i realiteten intet Skjern Å-projekt.

Dette har jeg på et møde den 18. januar 1989 tilkendegivet over for de to lokale borgmestre og tre repræsentanter for lodsejerne og de lokale landboorganisationer i Skjern Å-området. Jeg vedlægger til orientering kopi af pressemeddelelsen fra mødet.

Jeg har således ikke truffet nogen endelig beslutning i sagen, idet jeg lægger stor vægt på, at de lokale interesser bliver inddraget heri.

Jeg kan oplyse, at jeg nu videre vil drøfte sagen med Ringkøbing Amtsråd og de grønne interesseorganisationer. Herefter vil jeg give Folketinget en grundig orientering.

Bilag

Den 18. januar 1989

Pressemeddelelse

Miljøministeren vil satse på at genoprette naturen i Skjern Å-dalen

Der har i dag været afholdt møde mellem miljøminister Lone Dybkjær og borgmester Egon Søgaard, Skjern Kommune, borgmester Henning Fredsted, Egvad Kommune, Arne Voigt, Landboforeningerne, Rikard Jensen,

Husmandsforeningerne, og Henning Willumsgaard, Landindvindingslaugene, om Skjern Å-projekterne.

Mødet havde opklarende karakter, og der blev ikke truffet beslutninger.

Miljøminister Lone Dybkjær mener på baggrund af vurderinger i Skov- og Naturstyrelsen og Miljøstyrelsen, at der fagligt og økonomisk kun er to realistiske muligheder: enten gennemførelse af en samlet løsning i etaper over en årrække fra Borris til Ringkøbing Fjord eller i realiteten intet Skjern Å-projekt.

Ministerens understregede det vigtige i, at der blev aftalt en fast strategi og målsætning for, hvad der endeligt skal ske i området.

Der var enighed om, at det var en god og konstruktiv drøftelse, som skal fortsætte i den kommende tid.

Der var endvidere enighed om, at følgende hovedsynspunkter skal lægges til grund for de videre drøftelser:

- lokal medindflydelse og kommunal medfinansiering, f.eks. 10 pct.,
- god tid til frivillig jordfordeling og opkøb,
- detailprojektering og igangsætning fra øst mod vest,
- løbende justeringer af projektet undervejs på baggrund af indhøstede erfaringer,
- samlet gennemførelsesperiode i etaper over 10-15 år,
- efter 3-4 år samlet vurdering af forløbet,
- problemerne med Kodbølstyrtet løses nu.

Ministerens vil nu videre drøfte sagen med Ringkøbing Amtsråd og de grønne interesseorganisationer. Herefter vil ministeren give Folketinget en grundig orientering.

Spm. nr. S 517

Til *socialministeren* (3/2 89) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Finder ministeren det korrekt, at Socialforskningsinstituttet udsender spørgeskemaer direkte til mindreårige adoptivbørn, uden at forældrene informeres?«

Begrundelse

Socialforskningsinstituttet udsendte i efteråret 1988 et spørgeskema til mindreårige adoptivbørn. Det udsendtes direkte til børnene uden forældrenes viden. Det kan virke chokerende

[Inger Stilling Pedersen]

for de adoptivbørn, der af den ene eller anden grund ikke er vidende om adoptionen, ligesom det kan virke stødende på børn, der har glemt alt om adoptionen, på denne måde igen at blive mindet om, at de ikke er biologiske børn af deres forældre. Sådanne henvendelser bør altid rettes til mindreårige børn gennem deres forældre.

Svar (14/2 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Indledningsvis skal det bemærkes, at Socialforskningsinstituttet er en selvstændig institution, hvor bestyrelsen ifølge lovgivningen har den overordnede faglige og administrative ledelse af instituttet.

Socialforskningsinstituttet har udarbejdet en redegørelse om det stillede spørgsmål. Redegørelsen vedlægges. (Ikke optrykt her).

Som det fremgår af redegørelsen, har SFI ikke udsendt spørgeskemaer til mindreårige adoptivbørn uden forældrenes viden, så spørgsmålet må bero på en misforståelse.

I øvrigt vil jeg gerne rent principielt bemærke, at også jeg ville finde det ukorrekt, dersom et forskningsinstitut udsendte spørgeskemaer til mindreårige adoptivbørn, uden at forældrene informeredes.

Spm. nr. S 518

Til *skatteministeren* (3/2 89) af:

Knud Lind (FP):

»Er ministerens lovforslag nr. L 135 om ændring af lov om registreringsafgift af motorkøretøjer. (Afgiftslempelse for miljøvenlige biler m.v.) i strid med EF-Kommissionens regler om forbud mod statslig oprettelse af tekniske handelshindringer eller ulovlig statsstøtte?«

Begrundelse

Den 9. december 1988 behandlede Folketinget et forslag fremsat af miljøministeren om skærpede normer for bilers udstødning (beslutningsforslag nr. B 28), hvori ministeren ønsker, at man i stedet for EF-normerne for bilers udstødning bruger de skærpede USA-normer. I overensstemmelse med miljøministerens beslutningsforslag har skatteministeren fremsat lovforslag nr. L 135 om afgiftslempelse for miljøvenlige biler, hvor der for nye biler, der af ju-

stitsministeren er godkendt som miljøvenlige, og for hvilke der foreligger en anmeldt pris efter § 9, stk. 1, sker en nedsættelse af afgiften med 11.000 kr. for personbiler, som er forsynede med en katalysator, der opfylder de skærpede USA-normer.

Skatteministeren er til Skatte- og Afgiftsudvalget i forbindelse med udvalgets behandling af L 135 under bilag nr. 8 fremkommet med følgende kommentarer vedrørende EF's holdning til lignende afgiftsnedsettelse i andre EF-lande:

»Eksempelvis overvejes det for tiden i Holland at indføre en afgiftslempelse for biler, der lever op til USA-normerne, således at prisen for disse bliver den samme som for biler, der ikke overholder normerne. Disse planer har EF-Kommissionen i oktober 1988 krævet suspenderet under henvisning til, at der er tale om en teknisk handelshindring. Det må imidlertid forventes, at EF-Kommissionen i sidste instans vil vælge at anse en sådan ordning for at være ulovlig statsstøtte.«

Den danske regering fremsatte sit lovforslag om afgiftslempelse den 14. december 1988, dvs. ca. 2 måneder efter, at EF-Kommissionen havde krævet den hollandske ordning suspenderet, fordi den var at betragte som ulovlig statsstøtte eller teknisk handelshindring. Spørgeren finder det mærkeligt, at den danske regering, som ikke kunne være uvidende om EF's holdning, fremsatte et lignende lovforslag om afgiftslempelse for miljøvenlige biler, der følger de skrappe USA-normer.

Hvis EF-Kommissionen har ret i sine betragtninger om, at der er tale om tekniske handelshindringer eller ulovlig statsstøtte, kan det betyde, at regeringens afgiftslempelse for miljøvenlige biler må laves om eller helt bortfalde. I sidste ende er det desværre bilejerne og -forhandlerne, som bliver sorteper.

Svar (14/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Regeringen har forud for fremsættelsen af lovforslag nr. L 135 nøje vurderet den foreslåede afgiftsnedsettelses forhold til EF-retten. Det er på denne baggrund regeringens opfattelse, at L 135 ikke er i strid med EØF-traktatens regler, hverken om tekniske handelshindringer eller om statsstøtte.

[Skatteministeren]

Det bemærkes i denne forbindelse, at det danske lovforslag på flere punkter adskiller sig fra de af spørgeren omtalte hollandske regler om afgiftsnedsettelse, jf. besvarelsen af Skatte- og Afgiftsudvalgets spørgsmål 9, bilag 20, vedrørende L 135.

Spm. nr. S 519

Til *skatteministeren* (3/2 89) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Vil ministeren oplyse, hvor store beløb der bliver til rådighed til skattelettelser, hvis fradragsretten for faglige kontingenter afskaffes for både arbejdstagere og arbejdsgivere?«

Begrundelse

Ifølge presseforlydender vil regeringen tage initiativ til forhandlinger om en ny skattereform. Efter Kristeligt Folkepartis opfattelse bør afskaffelse af fradragsretten for faglige kontingenter indgå i overvejelserne om en ny skattereform.

Svar (14/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

For indkomståret 1987 kan fradragene for kontingenter til faglige organisationer skønnes til ca. 5,6 mia. kr.

Frdragene for kontingenter til arbejdsgiverforeninger m.v. var i 1987 knap 127 mio. kr. Dette beløb omfatter dog kun personligt ejede virksomheder. For selskaber foreligger der ikke oplysninger om kontingenter til arbejdsgiverforeninger m.v.

Efter skattereformen kan kontingenter til faglige organisationer, arbejdsgiverforeninger m.v. alene fratrækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, det vil sige med en skatteværdi på 51,6 pct. i en gennemsnitskommune.

Provenugevinsten ved at afskaffe fradragsretten for faglige kontingenter m.v. kan på ovenstående baggrund skønnes til ca. 2,9 mia. kr.

Spm. nr. S 520

Til *sundhedsministeren* (6/2 89) af:

Karen Højte Jensen (KF):

»Vil ministeren tilvejebringe oplysninger, som kan dokumentere, hvorvidt Sundhedsstyrelsens afgørelse om at overføre bl.a. den såkaldte fortrydelsespille til håndkøbsmedicin er forsvarlig?«

Begrundelse

I lyset af de seneste dages modstridende udtalelser i pressen om farligheden af de præparater, som Sundhedsstyrelsen foreslår skal overgå til håndkøb, ønskes en redegørelse for, om ministeren mener, at Sundhedsstyrelsens afgørelse er korrekt.

Svar (14/2 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Regler om, hvilke lægemidler der kun må udleveres efter udleveringsforskrifter (recepter) fra læger, tandlæger og dyrlæger, fastsættes i henhold til lov om apoteksvirksomhed, § 42, af Sundhedsstyrelsen.

Sundhedsstyrelsens beslutning om at overføre en række lægemidler, herunder Tetragnon, fra receptpligtig til udlevering i håndkøb er truffet efter indstilling fra Sundhedsstyrelsens Registreringsnævn. Registreringsnævnet afgiver i henhold til lov om lægemidler, § 34, indstilling til Sundhedsstyrelsen i sager om farmaceutiske specialiteters optagelse i og sletning af specialitetsregistret samt om kliniske afprøvninger af lægemidler. Registreringsnævnet tager herunder blandt andet stilling til, om et lægemiddel skal udleveres på recept eller kan udleveres i håndkøb. Registreringsnævnet består for tiden af 10 medlemmer, hvoraf 7 er læger, 2 dyrlæger og 1 farmaceut.

Sundhedsstyrelsen har over for Sundhedsministeriet oplyst, at begrundelsen for at overføre de udvalgte lægemidler fra receptpligtig til udlevering i håndkøb er, at der foreligger en rimelig høj sikkerhed for effekten, at risikoen for bivirkninger ved korrekt anvendelse er lille, og at præparaterne anvendes på indikationer, der ikke nødvendigvis kræver en sikker lægelig diagnose.

Jeg finder ikke grundlag for at anfægte den faglige, herunder lægefaglige, vurdering, som Sundhedsstyrelsen har lagt til grund ved beslutningen om at overføre de omhandlede lægemidler til håndkøb.

Spm. nr. S 521

Til *udenrigsministeren* (6/2 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Mener udenrigsministeren, at det er korrekt at fjerne et andet lands flag fra en privat udstilling, og har udenrigsministeren fortillæde for den slags utidig indblanding?«

Begrundelse

Ferieudstillingen i Bellacenteret fra 1. til 5. februar 1989 blev offer for et kedeligt politisk spil, da Udenrigsministeriet krævede det taiwanske flag foran Bellacenteret nedtaget, endda uden på forhånd at orientere de taiwanske udstillere. De øvrige udstilleres flag blev ikke krævet nedtaget.

Denne utidige og helt uhørte indblanding skulle efter det oplyste have sit udspring i en henvendelse fra den kinesiske ambassade til Udenrigsministeriet, idet man var fornærmet over flagningen.

Helt grotesk bliver det, når det endvidere oplyses, at Kommunistkina ikke selv har fundet det interessant at udstille i Bellacenteret. Derfor har udenrigsministeren været sendebud for Kommunistkina og på uværdig vis generet et fredeligt land, der på lovlige vis udstillede i Bellacenteret.

Ministerens bedes forklare, hvad der ligger til grund for handlingen, og hvilke andre stater man i øvrigt lader sig dirigere af i Udenrigsministeriet.

Svar (10/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Danmark har som bekendt siden 1950 anerkendt Folkerepublikken Kina. Det følger heraf, at Danmark ikke har officielle forbindelser med Taiwan, hvis myndigheder fortsat gør krav på at repræsentere hele Kina under betegnelsen Republikken Kina. Der kan derfor ikke flagges med Taiwans flag i Danmark. I øvrigt var der i det nævnte tilfælde end ikke – som foreskrevet i Justitsministeriets cirkulære nr. 202 af 30. september 1966 om flagning med de af Danmark anerkendte staters flag – indgivet ansøgning om tilladelse til flagning med Taiwans flag.

Der foreligger tidligere tilfælde, hvor sådanne ansøgninger er blevet indgivet. Ansøgningerne blev ikke imødekommet.

Spm. nr. S 522

Til *udenrigsministeren* (6/2 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvad kan ministeren forklare om sine be-
væggrunde til at kræve det taiwanske flag fjernet fra pladsen foran Bellacenteret, hvor det var ophængt sammen med de øvrige udstilleres flag i forbindelse med udstillingen fra 1. til 5. februar 1989?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spm. nr. S 521.

Svar (10/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der henvises til svaret på spørgsmål nr. S 521.

Spm. nr. S 523

Til *udenrigsministeren* (6/2 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil udenrigsministeren officielt over for Taiwan beklage sin ordre om at lade Taiwans flag fjerne fra en udstilling – endda uden at orientere om ministeriets ærinde eller ordre?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spm. nr. S 521.

Svar (10/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nej. Der henvises i øvrigt til svaret på spørgsmål nr. S 521.

Spm. nr. S 525

Til *forsvarsministeren* (6/2 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er ministeren i stand til at give en bedre orientering om Odense Kasernes fremtid end den konservative forsvarspolitiske ordfører, og hvilke overvejelser gør ministeren sig med hensyn til en bevarelse af Odense Kaserne?«

[Pia Kjærsgaard]

Begrundelse

Den konservative forsvarspolitiske ordfører er tilsyneladende ikke informeret om ministerens tanker vedrørende Odense Kaserne, hvilket fremgår af Fyens Stiftstidende den 2. februar i år.

Det er klart urimeligt, at der endnu ikke foreligger en afgørelse om den fynske garnison, og ministeren bedes derfor oplyse status vedrørende spørgsmålet om Odense Kasernes fremtid.

Svar (13/2 89):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Odense Kasernes fremtid er ét blandt mange elementer i spørgsmålet om hærens fremtidige garnisonering, og det indgår fortsat i de politiske drøftelser om forsvaret.

Spm. nr. S 528

Til statsministeren (6/2 89) af:

Riishøj (SF):

»Kan statsministeren på baggrund af modstridende udtalelser fra ministre forsikre, at afgiftsharmoniseringen i EF i de kommende år ikke indebærer reduktioner i energifgifterne i Danmark, og at Danmark frit kan forhøje energifgifterne, dersom dette ønskes?«

Begrundelse

Under Brundtlanddebatten for nylig forsikrede energiministeren, at afgiftsharmoniseringen i Danmark i forhold til EF vil dreje sig om moms og visse punktafgifter – og ikke om energifgifterne. Danmark er frit stillet med hensyn til forhøjelse af visse energifgifter, dersom dette ønskes af f.eks. miljømæssige grunde.

Imidlertid har indenrigsministeren på partimøder på Bornholm sagt, at Danmark kommer til at nedsætte energifgifterne, hvilket har skabt usikkerhed bl.a. i Åkirkeby og andre byer med hensyn til rentabiliteten i halmfyringsprojekter samt andre planer om udnyttelse af vedvarende energi og andre indenlandske energiresourcer. Også skatteministeren skal have sået tvivl om, hvorvidt Danmark kan opretholde det eksisterende energifgiftsniveau.

Gennem spørgsmålet ønskes skabt klarhed over, det vil sige forsikring om, at energiministeren har ret i, at Danmark i de kommende år

kan bevare det eksisterende energifgiftsniveau og kan forhøje det, dersom dette ønskes, sådan at projekter om udnyttelse af indenlandske energiresourcer og vedvarende energi kan iværksættes i tillid til, at EF-regler ikke udhuler projekternes rentabilitet.

Svar (15/2 89):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Bestemmelsen om harmonisering af indirekte afgifter i henhold til artikel 99 i EØF-traktaten skal træffes med enstemighed af Rådet. Danmark kan derfor opretholde eller forhøje sine energifgifter, såfremt dette besluttet.

For så vidt angår spørgsmålet om eventuel harmonisering af energifgifterne inden for EF skal jeg i øvrigt henvise til energiministerens redegørelse afgivet til Folketinget den 6. februar 1989.

Spm. nr. S 529

Til kommunikationsministeren (7/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er realiteterne omkring Mansour Esfandiari's ansættelse som postbud?«

Begrundelse

Ifølge avisreportager kunne postmesteren i Tønder ikke bruge iraneren Mansour Esfandiari som postbud. Så gik denne til politiet og anmeldte postmesteren for racediskrimination, og derigennem blev postmesteren tvunget til at ansætte ham.

Er det virkelig sandt, at de ansættende myndigheder tvinges til at foretrække de fremmede i landet, når de hellere vil have rigtige danskere?

Svar (14/2 89):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Tønder Postkontor fremsatte – i henhold til bekendtgørelsen af 6. juli 1984 om arbejdstilbud til ledige – beskæftigelsestilbud til Arbejdsformidlingen i Tønder den 11. januar 1989 og fik anvist Mansour Esfandiari.

Med den begrundelse, at der var tale om en udlænding, afviste postkontoret i første omgang den anviste arbejdskraft, hvorefter post-

[Kommunikationsministeren]

kontoret blev anmeldt til politiet for overtrædelse af racediskriminationsloven.

Efter en personlig samtale med Mansour Esfandiari på Tønder Postkontor den 26. januar 1989 skønnede postkontoret, at Esfandiari fuldt ud levede op til de opstillede kvalifikationskrav. Han blev herefter ansat som postarbejder i en tidsbegrænset periode på 7 måneder efter bestemmelserne i bekendtgørelsen om arbejdstilbud til ledige.

Ved ansættelse af overenskomstansatte medarbejdere i P&T indgår alene en vurdering af ansøgerens opfyldelse af de stillede kvalifikationskrav. Heri indgår ikke en vurdering af ansøgerens nationalitet.

Spm. nr. S 530

Til *socialministeren* (7/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er det nærmere indhold af ministerens idékatalog med over 80 forslag om jobmuligheder for unge socialhjælpsansøgere?«

Begrundelse

Som bekendt har Fremskridtspartiet i over 15 år forfægtet, at ingen arbejdsduelig person skal have offentlig støtte uden at levere otte timers arbejde daglig. Og som altid ved fremskridtsinitiativer har der ikke blot været tale om løst henkastede beslutningsstrøtanker, hvad de andre partier svælger i, men derimod om grundigt udformede og gennemarbejdede lovforslag. Senest har partiet i Folketingstidende 1987-88, 1. samling, tillæg A, sp. 5082 ff., opremset et hav af arbejder, som kunne udføres inden for ordningen.

Det er derfor interessant på side 298 i Finans Tidende for indeværende år at læse, at regeringen nu også skulle have udformet en tilsvarende liste. Fremskridtspartiet vil da gerne have den, så vi ved næste udgave af vort arbejde-til-alle-lovforslag kan supplere vor liste med de yderligere korn, som Slotsholmsgades blindhøner måtte have fundet.

Svar (13/2 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Lovforslag nr. L 150 – forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Indførelse af ungdomsydelse) – går ud på, at kommunerne

skal have pligt til at finde beskæftigelse til unge under 20 år i stedet for at give dem kontanthjælp.

Kommunerne skal stå meget frit med hensyn til at tilrettelægge beskæftigelsestilbudene ud fra lokale forhold, men Socialministeriet er indstillet på at udsende et idékatalog til eventuel inspiration for kommunerne.

Til dette formål har Socialministeriet bedt bl.a. Miljøministeriet, Kulturministeriet og Kontaktudvalget til det frivillige sociale arbejde om ideer. De indtil nu modtagne bidrag er samlet med Arbejdsministeriets oversigt over hidtidige beskæftigelsesprojekter efter lov om beskæftigelsesmuligheder for unge m.v. i vedlagte foreløbige idékatalog.

Bilag

Idékatalog (foreløbigt)**Oversigt**

over

hidtil anvendte beskæftigelsesmuligheder på beskæftigelsesprojekter efter Arbejdsministeriets beskæftigelseslovgivning og forslag modtaget i forbindelse med lovforslaget om ungdomsydelse mod beskæftigelse.

Der er i nogle tilfælde tale om en vis overlapning mellem forslagene om beskæftigelsesmuligheder.

Arbejdsministeriets oversigt over beskæftigelsestyper på hidtidige beskæftigelsesprojekter

Grønne områder, plantning, rensning og såning.

Vandløbsrensning.

Kunstregistrering og kartoteksarbejde.

Møllerrestaurering.

Naturpleje.

Byanalyse.

Jobtilbudsregistrering.

Genbrugscentre.

Medhjælp på plejehjem.

Hoved- og haverengøring hos pensionister.

Økologisk landbrug.

Naturskole.

Særforanstaltninger for unge kriminelle.

Europæisk miljøår.

Vikingskibsmuseum.

Arkæologiske udgravninger.

[Socialministeren]**Stiarbejde.**

Ajourføring af tegningsarkiver (kgl. bygningsinspektører).

Teaterrenovering og kostumefremstilling.

Reparation af legepladser og legeredskaber.

Skovarbejde, offentligt og privat.

Fortovs- og flisearbejde.

Fiskerilaboratorium.

Byggeforhold på museer.

Kystsikring.

Strandrensning.

Maskinopsætning.

Feltbane ved sportsplads.

Redskabsskure til fritidsfiskere.

Handicapforanstaltninger.

Sandflugtsbekæmpelse.

Restaurering af gamle offentlige bygninger.

Tekstilprojekt.

Forslag fra Miljøministeriet

Fremstilling af kompostbeholdere til brug i kommunale genanvendelsesprojekter.

Visse bygningsrenoveringsarbejder, f.eks. på en række gamle møller og andre bevaringsværdige bygninger, som nu forfalder.

Istandsættelse af parkanlæg ved f.eks. fredede herregårde under vejledning af en gartner og efter en plan udarbejdet af f.eks. en landskabsarkitekt.

Arbejde med sortering og rensning af gamle byggematerialer, som bruges ved istandsættelse af gamle bygninger, og som findes i overskudslagre rundt om i landet.

Fugletælling efter instruktion af en ornitolog.

Fremstilling af fuglekasser.

Fjernelse af graffiti.

Afhentning af kemikalie- og malingrester.

Afhentning af andet sorteret affald: f.eks. papir, »grøntaffald« til kompostering m.m.

Feltundersøgelser af naturens tilstand:

Det kunne mere præcist bestå i overvågning af udviklingen inden for forskellige dyre- og plantearter, herunder antal, leveområder og udviklingen inden for disse etc.

Renovering af hytter:

F.eks. spejderhytter, der på grund af manglende midler/besparelser alternativt ikke ville blive vedligeholdt.

Pleje af parker:

Her tænkes på parker i tilknytning til herregårde/godser og byernes parker, hvor der i sidstnævnte tilfælde allerede inddrages langtidsløst i parkplejen.

Konkrete genbrugsprojekter:

Her kunne man f.eks. bruge freongenindvindingsprojektet i Århus som forbillede/inspirator.

Forslag fra Kulturministeriet

Danmarks Tekniske Museum:

- 1) Forefaldende kontorarbejde.
- 2) Biblioteksmedhjælp.
- 3) Værkstedsmhjælp.
- 4) Udendørs vedligeholdelse.
- 5) Udstillingsopsyn.
- 6) Kioskarbejder.

Det Kongelige Bibliotek:

- 1) Indtastningsopgaver.
- 2) Mærkningsopgaver.
- 3) Flytning og rengøring.
- 4) Kantinemedhjælp.
- 5) Kopieringsassistance.

Det Kongelige Teater:

- 1) Registreringsopgaver.
- 2) Arkiveringsopgaver.
- 3) Vedligeholdelse af orden.

1)–3) i afdelingerne for kostumer og rekvisitter og i magasiner og bibliotek.

Folkebibliotekernes Depotbibliotek:

- 1) Ordning.
- 2) Opstilling.
- 3) Registrering.

1)–3) af audiovisuelle materialer med henblik på at gøre disse tilgængelige.

Folkebibliotekernes Indvandrerbibliotek:

- 1) Registrering.
- 2) Klargørelse.

1) og 2) af materialer med sigte på tilgængeliggørelse af disse. Her vil især unge indvandrere kunne benyttes.

Nationalmuseet i Brede og i Ørholm:

- 1) Bygningsvedligeholdelse.
- 2) Diverse gartneriopgaver (anlægsgartneri).

[Socialministeren]

Statsbiblioteket i Århus:

- 1) Fotografering og kopifremstilling af mikrofilm.
- 2) Indtastningsopgaver.
- 3) Sorterings- og registreringsopgaver.
- 4) Rokerings- og flytteopgaver i magasiner.

Århus Kunstmuseum:

- 1) Museumsværter.

Ud over disse forslag indsamlet fra institutionerne har Direktoratet for Folkeoplysning, Frie Grundskoler m.v. gjort opmærksom på, at flere kommunale ungdomsskoler har særdeles gode erfaringer med etablering af særlige kurser for unge ledige. Disse kurser anbefales i relation til lovforslagets § 49 d om supplerende uddannelse.

Endelig henviser Statens Museumsnavn til bemærkningerne til § 2 i lov om beskæftigelsesmuligheder for unge, hvoraf det fremgår, at et typisk samarbejde om etablering af jobtræningsprojekter vil kunne finde sted mellem en kommune og et museum.

Forslag fra Kontaktudvalget til det frivillige sociale arbejde.

Kontorhjælp i humanitære, sociale og idébetonede organisationer (FDF, spejdere, idræt, klubber og lignende).

Medhjælp i »værksteder«, »åbne huse m.v.« for ældre, handicappede og andre grupper.

Rensning af Danmarks strande.

Ledsagelse af ældre og handicappede på bl.a. indkøbsture.

Udbedring af hærværk.

Forslag fra enkeltpersoner og forslag i avisartikler og lign.

Retablering efter råstofudvinding i naturen, f.eks. skabelse af rekreative områder i grusgrave.

Kystsikring, etablering af grønne bræmmer langs vandløb og opretholdelse af åløb.

Reparation af slidte og beskadigede ting fra de kommunale institutioner.

Deltagelse i renovering og vedligeholdelse af de kommunale bygninger.

Spm. nr. S 536

Til *sundhedsministeren* (8/2 89) af:

Torben Lund (S):

»Kan ministeren oplyse, hvorfor forslag til lov om patientforsikring endnu ikke er fremsat i indeværende folketingssamling, og om ministeren agter at fremsætte forslaget med henblik på vedtagelse i denne samling?«

Svar (14/2 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Regeringen overvejer fortsat, hvorvidt forslag til lov om patientforsikring skal fremsættes i indeværende samling, herunder hvorledes patientforsikringen organisatorisk kan opbygges.

Forslaget må således ses i sammenhæng med regeringens handlingsprogram om afbureaukratisering, hvor hensigten er så vidt muligt at undgå etablering af centrale klageordninger.

Ministeriet overvejer i lyset heraf alternative modeller for en patientforsikring, der ikke nødvendigvis indebærer statslig styring.

Endvidere vil ministeriet afvente erfaringerne med Sundhedsvæsenets Patientklagenævn, jf. at nævnet i løbet af foråret 1989 afgiver en redegørelse om sin virksomhed i 1988.

Bortfaldet spørgsmål:**Spm. nr. S 566**

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 566, der var stillet af Arne Melchior (CD) til kommunikationsministeren, den 20. februar 1989 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *kommunikationsministeren* (15/2 89) af:

Arne Melchior (CD):

»Kan ministeren garantere, at telefonselskaberne også i fremtiden til enhver tid vil være leveringsdygtige i telefonapparater, der yder enhver teknisk mulig hjælp til blinde (svagtseende), døve (hørehæmmede) og andre grupper af handicappede, herunder legemligt handicappede?«

[Arne Melchior]

Begrundelse

Under S 480 og S 544 har jeg stillet præcis det samme spørgsmål til ministeren til skriftlig besvarelse. Det eneste, jeg har kunnet opnå, er en henvisning til en udtalelse fra televirksomhederne.

Som anført i min begrundelse for S 544 var det ikke disse virksomheders, men ministerens svar, jeg efterlyste. Televirksomhederne tager et antal forbehold over for mulighederne for også fremover at betjene handicappede medborgere med mindst samme teknik som nu.

Dette kan og må ikke være regeringens holdning. Derfor spurgte jeg på ny. Det nye svar var kun en hånlige besked om at læse svaret på første spørgsmål. Det fremgår umisforståeligt af min begrundelse, at jeg selvfølgelig havde læst det første svar.

Jeg nødes derfor til at anmode om et umisforståeligt svar.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 69:

Forslag til folketingsbeslutning om beretning til Folketinget angående Nordisk Råds virksomhed i 1987-88.

Af Udenrigsudvalget.
(Fremsat 14/2 89).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for nordisk samarbejde (Thor Pedersen):

Vi har i det nordiske samarbejde i 1988 arbejdet med ikke mindre end 10 ministerrådsforslag, som forelægges på sessionen i Stockholm. Samtidig er der naturligvis arbejdet videre med gennemførelsen af tidligere vedtagne handlingsplaner og programmer.

Den ny dimension i samarbejdet – Europadimensionen – har fået højeste prioritet. Dette vidner om, at der i det forgangne år er udført et godt og solidt arbejde i nordiske fagministerråd, i komiteer og udvalg og i Nordisk Ministerråds Sekretariat.

Set med danske øjne er det positivt, at den igangværende dynamik i EF-samarbejdet i fremtiden kan blive en drivkraft for nytænkning og fremskridt i det nordiske samarbejde. Udviklingen i EF's indre marked og den pågående europæiske integrationsproces stiller store udfordringer – udfordringer, som de nordiske regeringer er enige om at møde på 3 planer, nemlig ved et styrket og tættere samarbejde mellem EF og EFTA, ved et tættere samarbejde i Norden og ved bilaterale forhandlinger.

Både Nordisk Råd og Nordisk Ministerråd lever op til de krav, der stilles. Der er ved at ske et sporskifte i samarbejdet. Den af Nordisk Råd nedsatte internationale udredningskomité præsenterede i december 1988 sin rapport om Nordens forhold til en lang række internationale organisationer og forsamlinger, herunder også forholdet til EF og udviklingen af det indre marked.

Det er regeringens opfattelse, at den såkaldte Karin Söder-rapport repræsenterer et meget grundigt og omfattende arbejde. Rapporten indeholder desuden interessante ideer og forslag, som vil indgå i de videre overvejelser i Nordisk Ministerråd om Norden i Europa.

De to medlemsforslag, der foreløbig ligger på bordet som et led i opfølgingsarbejdet, vedrører især organiseringen af samarbejdet i Nordisk Råd og Nordisk Ministerråd i relation til den europæiske dimension. Jeg vil gerne nævne, at de nordiske regeringer selv træffer beslutning om dets organisering. Regeringen lægger vægt på at styrke koordineringen og styringen af Europaspørgsmålene inden for de eksisterende samarbejdsstrukturer, det vil sige, at samarbejdsministrenes rolle styrkes, men således, at fagministerrådene fastholdes i deres beslutningsansvar for respektive fagområder.

Det er regeringens opfattelse, at vi ikke skal spilde god arbejdstid på at diskutere ændrede strukturer. Vi må ikke begå den fejltagelse at prøve at kopiere EF-samarbejdet i Norden. Vi skal ikke modellere vores samarbejdsformer efter EF's, for grundlaget for det nordiske samarbejde er et andet. Vi bør undgå nye, bureaukratiske konstruktioner. Regeringen ønsker, at det nordiske samarbejde skal udbygges, fungere og give resultater. Vi ønsker at styrke det nordiske samarbejde på dets egne præmisser. Der er derfor behov for pragmatisme og ikke mindst for realisme.